

НОВА СВѢТЛИНА.

МАГНЕТИЧЕСКИ НАЧИНЪ.

Жизненното начало, дѣйствието или магнетическата течна сила, която образува въ насъ, не е съвършено задържана въ организма, но една частъ обикала вънъ отъ насъ и около насъ, като единъ видъ атмосфера, въ малко или повече пространство, която съставлява полето на нашето физическо дѣйствие.

Когато единъ слабъ боленъ се нахожда подъ влиятелното дѣйствие на нѣкого си който е добръ въ здравнето си, веселъ, силенъ и ягкъ, едно съобщение, едно течение се поставя отъ силния къмъ слабия и равновѣсието, което е здравнето, се вдвоява въ едното, както и въ другото, безъ да зема участие тѣхното щѣние въ това дѣйствие. Тая е причината, дѣто, въ обикновеннитѣ отношения на живота, слабый търси протекцията на силния, дѣто дѣтето се наслаждава въ обятията на майка си или на неговата дойка, и дѣто болний, слабъ отъ едно дълго страдание досѣща улечение, кротость и приатность отъ единъ симпатиченъ приателъ.

Това е *несъзнателния магнетизмъ*, и *безъ щѣние*, на когото точността е явна сѣкиму.

Намѣрението, желанието, щѣнието, най-паче, когато се касае за нѣкого, който ни е скѣпъ, даватъ единъ по-силенъ потокъ на нашето магнетическо дѣйствие, на което течността бива по-изобилна къмъ болния.

Майчината любовъ, като пригрѣща и стиска дѣтето въ обятията си, разпрѣска много несгодиности, укротява много болки и отблъсква влиянието на нѣкоя тѣжка болѣсть, която трудно ще прѣмине отъ най-подобнитѣ ней лѣкарства. Това е *инстинктивен магнетизъмъ*, който има несеноримо прѣимущество надъ магнетизма безъ цѣлѣние.

Горнитѣ мнѣния извличаме изъ книгата на професора Дурвилла, който по-нататѣкъ казва: „за да дамъ по-ясно и по-вразумително понятие, ще изложѣ два примѣра, отъ които единия е отъ Маркиза Пуйсегура, и другия отъ Д-ра Фоассака.

Пръвъ примѣръ.—Княгинята Лигнѣ, родена въ Позо ди Борго, която вѣроятно не е чувала никога да се говори за Мезмера, ни пѣкъ за неговата доктрина, имаше едно на люлка отъ дѣтцата си болно отъ едрата сипаница, отъ което тя никакъ не бѣше се отдаличила отъ като сипанцата се появи. Принудена да отиде нѣйдѣ по нѣкоя необходима работа, тя се отдалечи въ врѣме, като дѣтето ѝ заспа; но тя останѣ смаяна и смутена, като се завърнѣ и намѣри всички да плачѣтъ! Лѣкарѣтъ, когото бѣхѣ повикали, не бѣше никакъ дошълъ—за което като ѣхъ увѣдомихѣ, казахѣ ѣ, че дѣтето, което тя бѣше оставила заспало, се пробудило почти подирѣ нейното заминаване, и че като е плакало и ревало въ нѣколко минути пѣчкитѣ на сипанцата посърнали и сѣ принятиали тѣй, щото никой не можеше да откаже опасността, въ която то се намираше. Тя безъ да отговори ни дума, ни да се пожалва, спуща се къмъ дѣтето си и, водима отъ майчината любовъ, грабва го отъ люлката и въ отчаянието си поставя го връзъ земята като го покрива съ тѣлото си и съ дрѣхитѣ си, и остава сѣѣчена и здървена, като единъ видъ екстазъ, около половинъ часъ. Въ продължение на туй врѣме тя нищо не искаше да чуе, ни да знае; никоя човѣческа сила не бѣше въ положение да ѣхъ оттегли отъ тамъ, дѣто привлѣкательността на ней-

ното магнетическо чувство ѝ бѣше прилѣпило; когато, на конецъ, кръсакътъ на дѣтето ѝ ѝ завърнѣ да дойде въ себя си, тогива тя става, открива го, и вижда, че то дишаше по-свободно съ очи въодушевлени. Отъ тази мицута болката начинѣ своятъ редовенъ вървежъ, и дѣтето за малко врѣме се подобри.

Това дѣйствие, слѣдствие на майчената любовъ, което никакво рѣшение ни размисленіе не можеше прѣдварително да приготви, е на вѣрно едно явление инстинктивно на животниа магнетизмъ.“

Второ прилѣръ.—Между извършенитѣ лѣчения на Деспреза, нахожда се едно, което е забѣлѣжително; това е лѣчението на неговата жена. Подиръ едно раждане, тя паднѣ болна много сериозно, дѣто сичкитѣ помощи бѣхъ безплодни. Болната отпадна отъ сили, и като чувстваше, че конецътъ ѝ приближаваше, тя се оврости съ мъжа си и останѣ нечувствителна. Събратята му (Деспрезъ бѣше лѣкаръ) и приятелитѣ му, като ѝ мислѣхъ умрѣла, искахъ да отведѣтъ Деспреза изъ къщи; но той, задържанъ отъ нѣкаква си надѣжда, отказа имъ, като ги помоли да го оставѣтъ самъ съ неѣ. Щомъ тѣ излѣзохъ, той заключи вратата, съблѣче се и си лѣгна при неѣ, и като ѝ пригърнѣ, търсѣше да ѝ стопа и да ѝ възвърне въ животъ. Подиръ двадесетъ минути, тя въздъхнѣ изъ дълбоко, отвори си очитѣ, позна мъжа си и продума!..... Послѣ нѣколко дни, тя бѣше вѣки добрѣ.“

Ако енергиата, жизнената сила може да се съобща отъ силна на слаба, безъ щѣието, както отъ едната страна, тѣй и отъ другата, да земе участие въ това съобщение, то става явно, че подъ едно влияние на едно рѣшително намѣреніе, на едно твърдо желание, на едно силно щѣние, ще сполучимъ да придобиеме дѣйствия, много по значителни, като дѣйствуваме споредъ правилата на знанието; защото, този който магнетисва, може да си отправи дѣйствието

къмъ този или къмъ онзи органъ, или да го укроти или да го разбуди.

Магнетическото дѣйствие исхожда отъ всичкитѣ части на тѣлото и се испарява около насъ, като се попива отъ всичко това, що се намира, около насъ; но то исхожда повече отъ нѣкои части. Три главни источника сж за забѣлѣжаване: краищата, т.е. *ръцѣтъ*, *очитѣ* чрѣзъ гледанието и *бѣлитѣ* дробове чрѣзъ дѣханието.

Нахождатъ се два вида магнетизации, които, независимо едно отъ друго може да се извършватъ, или за по-добръ може да бѣждатъ смѣсени: *непосрѣдственната магнетизация* и *посрѣдственната*.

Първата се извършва на право върху болния; втората—посрѣдствомъ на житкоститѣ, на ѣстиетата или нѣща прѣдварително магнетисани, що болния попива или носи отъ горѣ си.

ГОРНИТѢ ДУХОВЕ.

(Продължение отъ книжка III).

Възвишенитѣ небеса сж отечеството на идеалната и съвършенна хубость, отъ която всичкитѣ занаети се вдъхнуватъ. Виснитѣ духове притежаватъ, въ една висока степенъ, чувството на хубавината. Той е источникътъ на най-добритѣ имъ наслаждениа и всичкитѣ го изпълняватъ тѣй, щото нашитѣ най-прѣвѣсходни земни дѣла, оставатъ, като нищо. Всѣки пътъ щомъ се появи едно ново гениално явление върху нашата земя, всѣки пътъ, щомъ се появи нѣкое откритие върху осъвършенствуванието на нѣкои форми въ нѣкой занаетъ, можемъ да вѣрваме, че духъ нѣкой си, който е слѣзълъ отъ горнитѣ сфери, се е възплѣтилъ върху земята, за да научи хората на великолѣпноститѣ отъ вѣчната хубость. За върховната душа, занаетътъ, подъ многочисленнитѣ си видо-

ве, е една молба, едно уважение отдадено на вѣчно-то начало.

Духътъ, самъ по сѣбя си, течно същество, дѣйствува върху течноститѣ на пространството. Чрѣзъ силата на волята си, той ги съединява, располага ги, както иска, дава имъ тѣзи цвѣтове и тѣзи образи, които отговарятъ на неговата цѣль. Чрѣзъ тѣзи течности се извършватъ такива дѣла, които не се божатъ отъ никакво сравнение, отъ никакъвъ анализъ. Въздушни направи съ блѣсави и огняни цвѣтове; галерии украсени отъ статуи, като че сж въодушевлени; обширни църкове, дѣто се събиратъ и засѣдаватъ прѣдставителитѣ отъ всички свѣтъ; храмове съ обширни съразмѣрности, изпълнени отъ вълнитѣ на една божественна хармония; разнообразни, свѣтликави картини; произведения отъ челоуѣчески животи, животи отъ вѣра и отъ жертвение, скърбни апостолски послания, драми отъ безконечността; какъ да опише нѣкой великолѣпноститѣ, за които същитѣ духове се указватъ безсилни да изразятъ по челоуѣческия словарь?

Въ тѣзи течливи сѣдалища се развиватъ великолѣпнитѣ спиритически празници. Чиститѣ духове, освѣтени отъ блѣсава свѣтлина, се събиратъ фамилиарно. Тѣхната блѣскавина, разнитѣ шарове на тѣхнитѣ покривала, донущатъ да узнае нѣкой тѣхната степенъ, да опрѣдѣли тѣхнитѣ принадлежности. Приатни концерти, при които тѣзи земнитѣ сж безпорядочни глѣчки, веселятъ ги, и, за кадра тѣ иматъ безкрайното пространство, чудесното зрѣлище на свѣтоветѣ, които се въртятъ въ широкия обемъ и съединяватъ тѣхнитѣ ноти съ небеснитѣ гласове, съ вселенната пѣсенъ, която се въскача къмъ Бога.

Сичкитѣ тѣзи духове, безчисленно множество, се познаватъ и се обичатъ. Фамилиарнитѣ и отъ любовъ свързки, които сж ги съединявали въ материалния свѣтъ, стршени отъ смъртта, се сж отвърдили за вѣгда. Тѣ дохождатъ отъ разнитѣ части на свѣта и

отъ висшитѣ свѣтове, за да си съобщитѣ слѣдствие-
то на миссиитѣ си, на работитѣ си, да се сърадватъ
за сполукитѣ си и да се спомогнатъ въ труднитѣ
си работи. Никаква задня мисль, никакво завистли-
во чувство не може да се умъкни въ тѣзи деликатни
души. Любовта, довѣрието, искренността, прѣдсѣ-
дателствуватъ въ тѣзи събрания, дѣто се събиратъ
поучениата на божественнитѣ прѣдизвѣстители; дѣто
се приематъ нови поръчки, които дѣйствуватъ да ги
въздигнатъ още. Едни се съгласяватъ да бѣжатъ въ
напрѣдка и въ развитието на народноститѣ и свѣ-
товетѣ; други се възпалѣватъ (прѣраждатъ) върху
земитѣ на пространството за да изпълнятъ миссии
отъ прѣданность, да поучатъ хората въ морално и
научно отношение; други още, духове, водители или
пазители, се прилѣпватъ къмъ нѣкоя възпалѣна ду-
ша, подкрѣпятъ ѝ въ трудния ѝ пѣтъ на сѣществу-
ванието, водятъ ѝ отъ начало на ражданието ѝ до
смъртъ, въ продължение на много живота, като ѝ
поерѣщатъ при излизанието ѝ отъ всѣкой единъ жи-
вотъ, и отиванието ѝ въ невидимия свѣтъ. По всич-
китѣ степени на духовната иерархия, духътъ зема
участие въ обширното дѣло на напрѣдка и сѣдѣй-
ствува въ изпълнението на върховнитѣ закони.

Болкото духътъ се прѣчиства, толкова по-силно
и по-распалително се поражда въ него нуждата да
обича, да привлича въ свѣтлината си и въ благопо-
лучието си, въ кръга, на които болката не сѣществу-
ва, всичко това, що страда, що се бори и движи въ
долнитѣ мѣста на безсмъртното сѣществуване. Ко-
гато единъ отъ тѣзи духове приеме, подъ свое по-
кровителство, едного отъ своитѣ долни братя, той
става неговъ защитникъ и водителъ; съ каква сър-
дечна грижа той подкрѣпя неговия вървежъ, съ как-
во веселие той се радва на неговитѣ напрѣдъци, съ
какво прѣскърбие той потвърждава нещастията, които
той не е можалъ да прѣдвари! Такова е дѣтето, кое-
то за пръвъ пѣтъ се опитва да проходи подъ нѣж-

ния погледъ на майка си; такъв е духътъ който за пръвъ път се опитва да присъства въ борбитъ на живота подъ невидимата защита на своя духовенъ баща.

Ний всички имаме по единъ отъ тѣзи гениални, настоящици, които ни спомагатъ съ вдъхновение въ труднитѣ минути и ни управляватъ да отиваме въ правна пъть. Оттамъ е поетическата християнска легенда на ангела хранителъ. Не съществува мисль по-приатна и по-утѣнителна. Да знаеме, че единъ вѣренъ приателъ има нашата грижа, и е сѣкога готовъ да ни спомогне, отблизу или отдалечъ, да ни управлява отдалечъ, както и да е при насъ въ ошити, като ни съвѣтва по душевно вдъхновение, като ни разбужда съ любовта си; това е единъ безцѣненъ источникъ на моралната сила. Мисльта, че невидими доброжелателни свидѣтели виждатъ всичкитѣ наши дѣла, отъ които се наскърбяватъ или се развеселяватъ, е нѣщо, което ни вдъхва повече мъдрость и прѣдпазливость. Подъ това тайно покровителство се утвърдяватъ солидарнитѣ свръзки, които съединяватъ небесния свѣтъ съ земята, избавения духъ съ чловѣка, на когото духътъ му е запрявъ въ тѣлото. Подъ тая постоянна помощъ се творѣтъ, както отъ едната, тъй и отъ другата страна, дълбокитѣ симпатии, трайнитѣ и безинтересни приателства. Любовта, която въодушевява висшия духъ, се простира до всичкитѣ същества—безпрѣстанно, като се отнася и къмъ Бога—баща на душитѣ, огнище на любезнитѣ сили.

Казахме нѣщо за иераршията. Дѣйствително съществува една иераршия въ духоветѣ, но пейната основа е създадена отъ добродѣтеля и отъ придобититѣ качества чрѣзъ труда и страданието. По начало знаеме, че всичкитѣ духове сж равни; понеже всички сж опрѣдѣлени къмъ едни и сжщи точки—

като се отличаватъ само по тѣхния напрѣдѣкъ. Степенитѣ на духовната иерархия начинава отъ срѣдата на живота и се простиратъ къмъ непрестѣжни височини за нашитѣ сегашни познания. Тѣ сѣ една неисказана стълба отъ сили, свѣтлини и добродѣтели, които начинаютъ да растѣтъ отъ основата до върха — ако съществува връхъ. Това е удивителния спиралъ на напрѣдѣка, който се развива до безконечността. Три голѣми фази имъ дѣлѣтъ: материалний животъ, духовний животъ и небесний животъ, като се отражаватъ и дѣйствуватъ едно къмъ друго, избразяватъ едно цѣло, което съставлява полето за развитието на съществата. Яковата стълба спорѣдъ легендата. Върху тая огромна стълба, всичкитѣ същества сѣ съединени чрѣзъ невидими свръзки. Всѣко едно същество се подкрѣпя и привлича отъ едно повисоко отъ него. Горнитѣ души, които се явяватъ чрѣдъ чловѣцитѣ, ни се виждатъ надарени съ величественни качества; при всичко туй, тѣ потвърдяватъ че съществуватъ същества, поставени тѣй горѣ надъ тѣхъ, както тѣ сѣ надъ насъ. Безчисленнитѣ степенни се наследватъ и се губѣтъ въ дълбочинитѣ, дълбини отъ тайността!

Горното положение на духа се познава по течното си облѣкло. То е като едно покривало, оплетено съ достоинствата и свойствата, придобити въ прѣражданията. Мрачни и темни за долната душа, нейната свѣтлина се увеличава пропорционално споредъ напрѣдѣцитѣ си, и става малко-по-малко по прѣчистена. Свѣтликава въ въздигнатия духъ, тя става блѣскава, нетърпимо въ възвишенитѣ души.

Всѣкой духъ е едно свѣтликаво огнище, отъ свѣтлина, дълго врѣме покрита, притеснена и невидима, която се развива съ моралното си достоинство и расте медленно, като си увѣличава пространството и силата. Изъ начало тя е, като покритъ вѣгленъ, проявява се чрѣзъ нѣкои искри, които се прѣобръщатъ въ единъ скромнъ пламѣкъ. Единъ день тя се

измѣнява въ единъ свѣтликъ вънецъ, който се обсилва и простира дору да обеме всичкиа духъ, който става свѣтликъвъ, като едно слънце, или като тѣзи скитающа звѣзди, които обикалятъ небеснитѣ дълбочини, като оставятъ подирѣ си едно свѣтливо влакно. Да се сдобие нѣкой съ тая степенъ свѣтлина, трѣбать му доволно трудове, изобилни дѣла и множество прѣбраждания, които, за насъ, хората, ще ни се видѣтъ, като една вѣчностъ.

Като се въздигне по-горѣ, къмъ връховетѣ, тъй да кажемъ, мисълта остава емаена въ изгледитѣ си, нѣма ли да достигне да съзре чрѣзъ душевното си вдъхновение що е Богъ, тази Всемирна душа, този чудесенъ центъръ отъ свѣтлина? Изгледѣтъ направо къмъ Бога, казватъ, е нетърпимъ, освѣнъ отъ най-високитѣ духове. Божественната свѣтлина изобразява славата, силата и величието на правѣдния Богъ: тя е изгледѣтъ на истината. Но малко сѣ душитѣ, които притежавать правото да ѣ изглеждатъ безъ покривало. За да бѣде тая силна свѣтлина, духътъ трѣба да се радва на една независима чистота.

Земний животъ прѣкъсва свѣтликъвитѣ свойства на духа. Въ продължение на туй негово врѣме, душевната свѣтлина е скрита подъ пълтѣта—подобно на едно уединено свѣтило, което се нахожда въ единъ затворенъ гробъ. При сичко туй ний можемъ да потвърдимъ нейното съществуване въ себе си. Добритѣ ни дѣла, великодушната ни ревностъ, ѣ подкрѣпятъ и ѣ правѣтъ по-силна. Едно цѣло множество може да почувствува съобщителната топлина на една въодушевителна душа. Въ едно дадено врѣме отъ душевно разширяване, отъ благодарение, отъ любовъ, ний чувствуваме въ себе си, като единъ пламъкъ, като една заря да изхожда изъ насъ. Тази вътрѣшна свѣтлина е, която прави ораторитѣ, героитѣ, апостолитѣ. Тя е, която стопля слушателитѣ, повлича народноститѣ или множеството и го кара да извърши голѣми нѣща. Спиритическитѣ сили се откриватъ то-

тива прѣдъ. очитѣ на всички и показватъ това що може нѣкой да придобие отъ душевнитѣ сили, поставени въ дѣйствиe отъ любовь къмъ доброто и правото. Душевната сила стои много по-горѣ отъ всичкитѣ материални сили. Тя може да повдигне единъ свѣтъ. И тая сила е свѣтлина.

О, ти малко огнище, що се криешъ въ сърдцето ни, ще ли можемъ ний да те обдържимъ съ добритѣ си дѣла, да съживимъ тоя пламъкъ, да направимъ отъ тебе единъ голѣмъ огънь, който да освѣтява и стопа въско нѣщо, което го приближава, единъ фанаръ, който да води скитницитѣ и скитници духове въ тѣхнитѣ мракове!

Ний ошитахме да дадемъ една опрѣдѣлителна идея върху небесна животъ—съобразно съ поучението на духоветѣ. Тая е цѣльта, къмъ която се движатъ всичкитѣ души, мѣстото, дѣто всичкитѣ сънища, всичкитѣ надѣжди се изпълняватъ, дѣто благороднитѣ желаниа се удовлетворяватъ. Тамъ, симпатитѣ, нѣжноститѣ, чиститѣ привлѣкателности се ерѣщатъ, съединяватъ се и се сливатъ въ една безкрайна любовь, която обема всичкитѣ духове и ги кара да живѣятъ въ едно вѣчно съгласие, въ срѣдата на голѣмата хармония.

Но да достигне нѣкой тѣзи височини почти божественни, трѣба да е изоставилъ, наклонноститѣ къмъ кадѣто тѣ водѣтъ, прищѣвкитѣ, страститѣ и желаниата; трѣбва да е боденъ отъ бодлитѣ, прѣчистенъ отъ водата, произходяща отъ лѣдницитѣ. Трѣбва да е придобилъ приатността, прѣданността Божна, вѣрата, да е привикнѣлъ да страда безъ да мърмори, да плаче тихо, да призира имениата и приходнитѣ свѣтски веселби, да възложи всичкото си сърдечно усердие въ имениата, които не прѣминуватъ никога. Трѣба да е оставилъ въ земнитѣ гробища доволно плътни облѣкла обезобразени отъ страданието, да е прѣтеглилъ доволно лишениата, прѣтърпѣлъ безъ да се жалва отъ унижението, прѣзрѣнието, по-

чувтсвувалъ ужилванието на злото, товара на уединеността и на прѣскърбието. Трѣба да е испразнилъ много пакта дълбоката и горчива чапа. Понеже само страданието, като развива мъжественнитѣ духовни сили, може да кали дуната за борбата и възвишеността, да ѝ прѣчисти, направи зрѣла и възвишена, да ѝ отвори поругитѣ на благополучна животъ.

Безсмъртний духе, въздътецъ или свободенъ, ако ти искашъ да излѣзшии скоро трудната и великолѣпна стѣла на свѣтовѣтъ и да придобиешъ естическитѣ мѣста, отхвърли на далечъ отъ себя си всичко това, което затруднява твоя вървеежъ и прѣпятствува на свободата ти. Отдай на земята всичко това, което произхожда отъ нея и пожелай вѣчнитѣ съкровища; работи, моли се, утѣшавай, подкрѣпей, обичай! О! обичай дору до смъртъ, цѣлѣниявай дължността въ всѣко отношение, въ отношение на пожертвование и на смъртъ. Тѣй ти ще посѣнешъ зародиша на своето бѣдушно благополучие!

Обитаемата отъ духове къща въ Венезуела

(изъ „Revue Spirite“).

18 Августъ 1891 год.

Господине: Ла карата е едно мѣсто дѣто отгледватъ добитѣкъ, отдалечено отъ общественитѣ пѣтища и расположено, около 7 мили на сѣверъ отъ селото Тумеремо.

Къщата, която е построена отъ сѣверъ къмъ югъ, върѣдъ една стѣнь, съ двѣ отдѣления, едното при самия входъ, служащъ въ едно и също врѣме и като стая за спанне и като стая за ѣденіе, е съвършено затворена съ прозорци снабдени съ локе-ти (жельза които държатъ като заключени прозорцитѣ). Тѣзи къща е съвършено уединена и най-близкото до нея жилище, което принадлежи на единъ отъ нашитѣ братия, се намира на 1½ миль далечъ.

Обръщамъ вниманието Ви на това уединение за да оцѣните по-добрѣ фактитѣ, които ще Ви изложа по долу съ искреностъта на чловѣкъ, който трѣси истината. Ето тия факти:

Отъ основанието на тоя чифликъ, 1878, работниците и слугитѣ на къщата говорѣхъ отъ време на време за нѣкакви си шумове, видѣния, свѣтлини, които ужъ виждали, това което накара мнозина отъ тѣхъ да напустнхтъ жилището; господаритѣ твърдѣ не обръцахъ внимание на тия слухове, като ги отдавахъ на страхътъ, или на трѣскавото състояние, въ което се намирахъ хората имъ. Азъ нѣма да разкажа прочее освѣнъ слѣдуюнитѣ факти:

Вицентъ Ривазъ Плацъ, чловѣкъ отъ зрѣла възраст, ни увѣри, че билъ послѣдванъ, една вѣчеръ, при свѣтлината на мѣсеца, отъ една жена облѣчена въ бѣло съ распилени коси, до крайното стѣпало на една стълба, въ двора, която водѣла въ стаята му, расположена въ покрива на зданието; на сутринята той съ фамилиата си напусна това жилище за всекога.

Емилио Родригесъ, младъ чловѣкъ отъ фамилиата, който се връщаше отъ селото къмъ 11 часътъ вечеръта, казва, че видѣлъ къщата да гори, като е билъ 2 километра далечъ отъ нея; той припусналъ коня си и когато пристигналъ на могилата дѣто се намира къщата, всичко било въ най-голѣма тъмнина; нито лъчица свѣтлина се виждало нѣкъждѣ.

Н. Флоресъ, който ходѣше често на другъ единъ чифликъ далечъ 3 часа на сѣверъ отъ тукъ, като не можѣше да отиде за единъ день, имаше обичай да прѣкарва нощъта у дома. Една нощъ той чулъ нѣкой да мѣте въ мутвака, да угасва ламбитѣ, да прѣчиства сѣдлинитѣ и пр. и като си помислилъ, че това ще е готвачката що му приготвя кафето и че, слѣдователно, е вече време да поеме пакъ пѣтя си, той станалъ съ това намѣрение и намѣрилъ всичко

въ тишина и никой въ мутвака. Никога отъ тогазъ той не пожела да остане въ къщата ни.

Отъ врѣме на врѣме, повтарямъ, въ продължение на 9 години, се слушахъ подобни разкази, на които не дадохме вѣра.

Въ 1887, една часть отъ фамилиата ни отиде въ село Тумеремо, дѣто се празнуваше деньтъ на свѣтинята—покровителка (Патрона). Една отъ нашитѣ сестри, както и едно друго малко момиче, което стоѣло отъ странитѣ ѝ, видѣли въ единъ жгълъ на стаята прилѣпена до тѣхната спалня, една свѣтлина, която угаснала и пакъ се появила още 2 пѣти. Тѣ го разказаха на сутрината и понеже се дума, че „дѣто свѣти, тамъ има пари“, а пѣкъ отъ друга страша, спорѣдъ прѣдащата, мисионеритѣ може да сѣ заровили украсениата на нѣкои черкови прѣзъ врѣме на освободителната война, рѣши се да се покопае и потрѣси, но нищо не се намѣри.

Въ всичко туй, което се каза до сега, може да се намѣри много илюзия и лѣжа; но туй, което слѣдва, повѣрено отъ собственитѣ ни наблюдения, дава на работата съвършено сериозенъ характеръ, както сами ще сѣдите.

Тия свѣтлини, що нѣкои видѣли и разнитѣ удари, що чули, най-послѣ ни рѣшихъ да прѣкараме нощитѣ съборани всички на едно въ една стая. Тия хора бѣхъ: една наша сестра доста възстара, вдовицата на единъ нашъ братъ, една плѣменница оженена съ четирмата си сина и една слугиня.

Свѣщъта била огасена, и говорѣли още, когато чули единъ шумъ, приличенъ на тоя, що издаватъ дребни пари расклатени въ една чиния. Макаръ уплашени, една отъ женитѣ казва: „Ако вий имате пари и искате да ни дадете ний ви прѣдлагаме да направимъ всичко, което ни заповѣдате“. Отведиждъ тѣ чуватъ да пада една монета, послѣ още една, до 5. „—Само петъ? Това е малко“, повторва жената.

Тогазъ се истрѣсва цѣла шепа пари, послѣ още една която била истрѣсена върху една машинка за шевъ, и тѣ чули какъ паритѣ се затракаляли въ най-различни направления, като описвали кръгове, както веѣка хвърлена монета. Запалватъ свѣщъта и не намѣрватъ нищо. Огасватъ ѝж отъ ново и чуватъ тихи стѣпки, както и звѣнъ на една монета отъ друга, като че нѣкой събира паритѣ.

Слѣдующитѣ нощи се забѣлѣжватъ още нѣколко малки удари, които прѣставатъ слѣдъ идването на фамплината въ Карата.

Отъ тогазъ пасамъ ний почнахме да обръщаме внимание на всичкитѣ тѣзъ факти, тъй като, тукъ вече не се касаѣше до нѣщо видено и чуто отъ единъ човекъ, нито до работници и слуги, ами до личности, които немогѣтъ излъга.

Слуховетѣ се продължихъ въ Карата и се увеличихъ постепенно. Чуло се нѣкой да ходи въ добръ заключена стая, да отваря вратитѣ, сандѣцитѣ, прозорцитѣ и пр. Тръсѣтъ го и намиратъ вратитѣ заключени добръ отъ вѣтрѣ, съ ключъ, и всичко на мѣстото му.

Сѣмейството утвърждаваше че, когато се моли чувало задъ вратата, що води въ салона, мърморението на единъ човекъ що ги придружава въ молението имъ и, че, когато свършвали, чували да се мърда единъ столъ, като че се дига нѣкой; при сичко туй нѣмало е никой.

Работата се изострѣше веѣкой день повече. Би казалъ човекъ, че тия факти се подчинявахъ на една заповѣдъ и нарочно се извършвахъ по такъвъ тихъ начинъ, за да не причинѣтъ силни впечатления.

Веднѣжъ чули да пристигне човекъ съ конь; слиза на земята и влиза съ коня право въ градината, която е близо до зданието; чува се дръкканieto на неговитѣ шпори; подиръ туй, качва се на коня си и трѣгва въ галопъ. Тукъ съмнение вече неможеше да има. Заедно съ брата си и нѣколко члена отъ се-

действието, ний почнахме едно сериозно наблюдение, съобращение се всека нощ за това.

Нѣкои нощи не се явяваше нищо; други пакъ ний чувахме да падатъ малки каманчета, които съкапъ се откъртвахъ отъ стѣнитѣ; запалвахме свѣщъта и не намирахме нищо; огасяхме я и чувахме отново шумъ отъ хвърлени монети на четири страни, или отъ нѣкоя кисня пълна съ пари, която звънкаше върху потона; или пѣкъ шумъ отъ гъето платно, мушама или каучукъ, което минаваше подъ лѣгалата ни, или отъ нѣкой столъ, дѣто сѣдаше нѣкой, или най-послѣ отъ нѣкоя люлка, дѣто нѣкой се люлѣеше; прѣзъ луннитѣ нощи, като оставяхме нѣкой прозорецъ отворенъ, ний виждахме люлката, като се люлѣй.

Въ нѣколко врѣме се забѣлѣжи че явлението се появяваше всекога щомъ присѣдствувахе единъ младъ чловѣкъ, нашия внукъ; когато той отсѣдствувахе не се явяваше освѣнъ единъ маловаженъ шумъ. Ако той отидѣше въ Тумеремо, явявахъ ни отъ тамъ, че умрѣлия се явилъ тамъ и направилъ таквозъ и онаквозъ нѣщо. Когато тозъ младъ чловѣкъ се догади за особенното прѣдпочтение, на което бѣше прѣдмѣтъ, той почна да го е страхъ и избѣгваше всекога да остане на самъ. Явлението се явяваше всекога прѣдшествувано отъ единъ глухъ шумъ, приличенъ на тозъ, що издава нѣкой чловѣкъ, кога върви на конкили; нѣкои хора го сравняватъ на ударитѣ на ятки петали на нѣкой конь, но отдаличени, или на стѣпкитѣ на нѣкой твърдѣ тѣжккъ чловѣкъ ходѣщецъ босъ на петитѣ си.

Тѣзъ що иматъ тънкъ и развитъ слухъ забѣлѣжватъ шумътъ отъ доста далече и много мѣжду тѣхъ извикватъ изедно: „нде!“ и всички слушатъ, тѣй като шумътъ се приближава и пристига до стѣната. Ако свѣти вътрѣ, чуватъ се удари по вратитѣ и прозорцитѣ и нѣкой си да обикаля около камъната; ако сж угасятъ свѣщитѣ, чува се единъ шумъ вътрѣ.

— Тукъ ли сте, брате?

Ако попиташе така Викторъ Мануелъ (така е името на прѣдпочтенния младъ чловѣкъ), *той* направѣше едно движение съ стола, или съ люлката дѣто ее намиране и тракваше единъ пѣтъ. Ако го попиташе тѣй пѣкой другъ чловѣкъ, *той* мълчѣше и ний му прѣдложихме прочее едно условие: едно тракване да означава „да“, а двѣ траквания—„не“. *Той* приѣ и посредствомъ тоя способъ, и единъ азбученъ езикъ, за който се споразумѣхме по сѣтнѣ, създадохме си знаци, що употрѣбихме съ успѣхъ; получихме новини отъ хора отсѣтствующи и много отдалечени, нѣщо което ни смая. Попитанъ отъ насъ, *той* ни каза, че е единъ духъ, живѣлъ въ покаяние тукъ прѣзъ врѣме на освободителната война. *Той* не рачи да си обади името, но обясни ни че се е родилъ и умрѣлъ въ Испания. *Той* билъ духовенъ, нѣщо което не ни го каза самъ той, но за което прѣдполагаме и увѣрено, тѣй като хора, на които може да се вѣрва, мѣжду които и прѣдпочтенния младъ чловѣкъ, ни казахъ, че сж го видѣли облѣченъ като священникъ. *Той* не обича всѣкога да отговаря и би казалъ чловѣкъ, че му е тѣжко даже да отговаря, тѣй като трака силно и бързо (по нѣкога до 300 пѣти и съ такава бързина че едвамъ може да ги чете чловѣкъ) върху мобилитѣ, на земята, или върху прозорцитѣ, които расклатва силно. *Той* каза, че свѣтлината го безпокои и че ѣ избѣгва; при всичко това, по нѣкоги, когато траканиата му ставашъ нетърпими, принуждавахме се да запалваме ламбитѣ прѣзъ цѣлата нощъ и тогава го чувахме да ходи около къщата, да нипа прозорцитѣ, вратитѣ и стѣнитѣ и най-послѣ да трака глухо вътрѣ, даже въ самата срѣда на стаята.

Въ джното на двора има портакалеви дръвчета: ний го викахме тамъ нѣкой пѣтъ, било въ тъмнитѣ, било въ луннитѣ нощи, като искахме да рѣшимъ едно нѣщо: тамъ стоѣше Викторъ и двама отъ насъ, сѣднали отъ двѣтѣ му страни за да му даваме ку-

ражъ. Глухия шумъ се чу отъ твърдъ далечъ, послѣ се приближи до толкова, че ний го сѣцахме подъ насъ си, но дълбоко и страшно. Ний бѣхме лѣгнали на корема си; отново чухме гърлени и плачливи звукове, щото да ни настрѣхнатъ космитѣ и слѣдъ единъ моментъ на ужасни усилия ний чухме надъ главитѣ си, единъ ясенъ и отличенъ гласъ но тихъ и на прѣсекулки, който думаше: „не се плашете..... стой..... търпение..... едно заровено съкровище“. Отъ тогазъ на тѣй, той употреби вече говорението, като срѣдство за съобщение; но всекога съ сжщата мжчнотия и усилие. Понѣкога той испущаше жални вияния, които отдавахме на страданията му и чувахме го да духа често, като че ли изхвърляше голѣми облаци събранъ въздухъ.

Въ своитѣ многобройни съобщения съ Викторa, той го съвѣтваше всекога да търпи и да бжде милостивъ; той му каза че той е избранъ да го извлѣче отъ мжкитѣ, и че той, обратно ще го покровителствува на свой рѣдъ.

Като ровехъ въ Тумеремо, изровихъ едни кости: нея вечеръ той направи много шумъ и като го попитахме, дали знае чии сж тѣзъ останки, той ни отговори: „тѣ сж останкитѣ на Антонио де Труеба, мой внукъ, дяконъ, умрѣлъ на 25 години. Турете ги въ черквата“.

Понѣкога той се явява съ барабанъ и думка разни маршове, заря и всичко каквото му поискаме. Той взима една машина за шезъ, влачи ѝ на четири страши, удри ѝ въ земята, толкова, че мислимъ да ѝ е счупилъ, или пъкъ захваща да шие шумно и съ таквази бързина щото сѣманъ машината е карана съ пара. Сжщо той влачи единъ столъ, когото често хвърля отъ единия край на стаята до другия, нѣщо около 10 метра дължина, и стола пада съ трѣсъкъ мѣжду двѣ или повече личности, безъ да нарани нѣкоя. Други пѣтъ, ний всички видѣхме да минава тихо стола сжщото расстояние върху главитѣ ни. Той взима

единъ звънецъ, го расклатва силно и акомпанира по този начинъ религиознитѣ пѣсни, що пѣе по пѣкоги семейството.

Викторъ Мануель има семейството си въ Контауза, столица на департамента, далечъ на 600 километра отъ тука; когато той иди тамъ и духътъ отива тамъ да се съобщава съ него.

Това явление се повтаря става вече 4 години. Когато Викторъ отсъствува, чуваме по нѣщичко, но когато той е тукъ и духътъ не липсва никога. Той (духътъ) дохожда всекога било врѣмето ясно, било дъждовно да вали като изъ вѣдро, и ако ний спимъ, когато дойде, събужда ни съ единъ шумъ, като че ли пухка съ каучукуви възглавници. Ако имаме нѣкой боленъ, помолваме го да не прави шумъ и тогазъ едвамъ го чуваме; обаче имало е случаи, дѣто не се е показвалъ учтивъ. Той освѣтлява нѣколко мѣста и на нѣколко пѣти; често едно само мѣсто съ синкава свѣтлина, а нѣкой пѣтъ съ една ненадѣйна свѣтлина, която освѣтлява ближнитѣ дървета.

Нѣкои искать да кажътъ, че сж го видѣли облѣченъ като попъ, а други като рицаръ върху единъ бѣлъ конь.

Една вечеръ ний бѣхме събрани дванадесетъ души; слѣдъ като направи много шумъ, се отговори на нѣкои въпроси, Викторъ му поиска да стане видимъ, което той приѣ. Ний се исправихме всички въ внимателно наблюдение. Слабата свѣтлина на едно кандило поставено задъ една рѣшетка едвамъ проникваше въ салона. Четирма изъ мѣжду насъ видѣхж една бѣла мъглива форма, на възраст колкото едно дѣте на 7 години, и извикахж: „ето го—иди отъ тази страна—спрѣ се върху массата.“

Другитѣ напраздно правихж усилия да видѣтъ, но не можихж нищо да видѣтъ.

Всичкитѣ тия факти могатъ да бждѣтъ засвидѣтелствувани отъ най-разни хора, отъ двата пола, но

освѣнъ че ще бѣде дълго и широко, но, мисля, и безполезно, тъй като за подобни факти, нѣколко подписа, които сж непознати освѣнъ тукъ, нѣма да иматъ голѣма тѣжестъ; а отъ друга страна, за тѣзъ, които се занимаватъ съ изучаванieto на подобни явления и простиа разказъ на фактитѣ е достатъченъ.

Жалното е, че мѣжду толкова хора дохождали въ Карата, не се намѣри нито единъ, чийто миѣние би било полезно на науката.

Така щото моето пламенно желание е щото това лошо доношение, което не е освѣнъ непълното кратко изложение на 4 годишни факти, да може да послужи до нейдѣ за освѣтляването на истини до сега неширокопознати, но които могатъ да бѣдѣтъ полезни на човѣшкия напредѣкъ.

Приемете, Господине Прѣдсѣдателю, увѣрението въ моитѣ почитания

Доминго А. Жифонтезъ.

II. С. 12 Септемврий

Тоя рапортъ ще бѣде непъленъ, ако не вмѣстѣх случившето се напоследѣкъ. Моето желание да си обясниж доволно фактитѣ ме подбудиохъ да се позанимажъ съ спиритическитѣ съчинения. Азъ искахъ да узнаж истината относително извикването на духоветѣ.

Първия опитъ съ една малка масичка не даде никакъвъ резултатъ; но втория опитъ ме изненада: азъ бѣхъ турилъ жена си, както и едно момиченце на 9 години, да си поставѣтъ рѣцѣтъ. Щомъ пишнахъ масата съ края на прѣститѣ си и тя почена да се върти съ една бързина ускорителна.

Жена ми твърдѣ развълнувана, поиска да се отѣгли, но по мое настоявание продължи. Направихме много въпроси, и за голѣмо наше очудване, получихме разумни отговори отъ членове на сѣмейството ни доволно отдавна умрѣли.

Двѣтѣ ми сестри и братѣ ми, слѣпѣ отъ нѣколко време, сж ревностни католици и врагове на спиритизма, за когото не искатъ даже да слушатъ; тѣхъ имъ е криво, дѣто азъ го изучвамъ. При това, получения резултатъ съ масичката, възбуди любовитството имъ. Тѣ поискахъ да присѣтствуватъ на нѣколко опита и бѣхъ принудени да се увѣржатъ очевидно. Тѣ попитахъ дали можѣхъ да се съобщаватъ писменно, на което имъ се отговори положително; при първото опитване, резултата бѣше непосредственъ. Вкратцѣ, 8 души отъ сѣмейството писахъ и получихъ твърдѣ любовитни и противорѣчиви съобщения. На едни думамъ че спиритизмътъ е една много добра доктрина, че въплѣтяването (прѣбраждане) е една истина; на други пъкъ—че Алланъ Кардекъ е единъ шарлатанинъ, който на послѣдний си часъ се раскаялъ и промѣнилъ мнѣние.

Братъ ми писа сжщо. Имаше толкозъ противорѣчна, такива дебели лъжи, че бѣхъ уплашенъ и поискахъ да не се извикватъ вече духове, спорѣдъ опасността въ която се намирахме да бждемъ излъгани. Тѣй като лажитѣ станяхъ по-чести и по-безобразни, тия хора прѣстаняхъ не само да извикватъ духове, но и да четжтъ всѣкидневнитѣ си молитви за духътъ който се явяваше толкова дълго време въ Карата.

Ето причината: братъ ми увѣрява че му съобщилъ нѣкой на ухото, слѣдъ като му изрѣдилъ много забравени и минжли факти отъ живота му, слѣдующото: „това съмъ азъ, що отдавна стожъ въ тѣзъ мѣста за да ви погубѣж, азъ съмъ тозъ, когото наричатъ свой братъ въ името на Исуса Христа, или *мртвия*; азъ съмъ сатана самичкъ и нѣма да бждеж доволенъ прѣди да достигнж цѣльта си. „Туй сбърка концитѣ на братята ми и екзалтира тѣхната католическа вѣра както и тѣхнитѣ понятия за вѣчнитѣ мъжи, пъкъла и дявола.

Туй което ме най-много очуди, то е силата или магнетическата тѣчностъ, съ която деветгодишното момиченце расклати не само масичката, съ 18 прѣста диаметръ, но и една голѣма масса дълга 6 крака и широка 3, отъ тѣжко дърво издѣлана; тя бѣше сложила лакетитѣ си върху тая масса и когато стана, масата се издигна отъ едната страна и удари силно земята. Уплашено, момичето избѣга отъ стаята и нѣкои видѣхъ масата да се движи подиръ него.

Не сме правили новъ опитъ, понеже младото момиче не иска да се подложи, а за сѣмейството не ще и дума.

Пращамъ единъ подобенъ рапортъ и на „Дружеството за психологически издирвания (изслѣдвания)“ въ Лондонъ.

Л. А. Жифонтезъ.

Всѣки освѣтленъ спиритистъ може да отговори на това интересно писмо; това направихме и ний.

Прѣветъ отъ испански: Ламазу.

Спиритизма въ Санъ-Салвадоръ.

спиритическа група „Викторъ Хюго“.

(изъ „Revue Spirite“).

Господине: Пиша Ви, Г-не Прѣдсѣдателю, отъ името на групата, която съставихме и чийто иметръбва да сте съзрѣли въ заглавието на това писмо, като Ви увѣрявамъ, че ще бъдемъ твърдѣ честити, ако ни отговорите, че взимате подъ внимание писаното ни тукъ.

Ний сме всецѣло прѣдадени да пренагандираме спиритическитѣ доктрини въ тая страна, дѣто не съществува още нито единъ подобенъ кружокъ. Ний сме побудени къмъ това отъ многобройнитѣ съобщения на духоветѣ, които ни съвѣтватъ да докараме до добъръ край нашето прѣдиряние; тѣ ще ни помагатъ всѣкога.

Духътъ на Викторъ Хюго ни направи честтъа да ни помоли гласно да дадеме името му на кружка си, като ни каза, че ще се явява всекога, когато го повикаме за да ни помага въ благородната ни *Апостолска* цѣль, така той нарича пронагандата на еширитическитѣ доктрини.

Думата *гласно*, що писахъ по-горѣ, ако Ви изнепада нѣкакъ, трѣбва да Ви кажа, че четирмата основатели сж всичкитѣ медиуми, всеки единъ по единъ особенъ начинъ: тримата писатели и единъ, — една Госпожа, — е връхъ туй и зрителенъ медиумъ, служи ни като посрѣдникъ и ни повтаря това, което духоветѣ искатъ да ни кажтъ гласно; тя самата чува и вижда; когато Викторъ Хюго се яви, той ни направи, чрѣзъ устата на тая Госпожа, една сжщинска конференция и жално е, че не можихме да ѝ стенографираме.

Когато духоветѣ се явиѣтъ на неж и ѣ говорѣтъ, тая Г-жа спазва естественното си положение и приказва съ насъ, като прѣдава отговоритѣ на въпроситѣ или коментариитѣ, които ний правимъ; тя уеѣща само единъ малкъ трѣпетъ въ момента, когато духоветѣ се готвиѣтъ да станатъ видими.

Колкото за моята собствена медиумическа сила, тя е единъ неотбѣлѣженъ видъ въ съчинениата на Алланъ Кардека, които не познавахъ още, когато духоветѣ се съобщихъ чрѣзъ мене, ето вече година и половина, слѣдъ като бѣхъ чель нѣкои броеве отъ „*Revue Spirite*“; тия доктрини ми харесахъ, но азъ не бѣхъ имъ се привързалъ още, като не бѣхъ видѣлъ ни най-малкото доказателство и струваше ми се, че има много нѣщо невѣроятно въ това, което бѣхъ чель върху феноменитѣ.

Слѣдъ като прочетѣхъ една конференция помѣстена въ единъ брой на „*Revue Spirite*“ азъ се замислихъ върху единъ параграфъ, гдѣто се пишеше за съществуването на безтѣжестнитѣ сили, чийто начинъ на употрѣбление е неизвѣстенъ още на науката. Трѣбъ

ва да Ви кажа, че бѣхъ много любителъ на балонни съ чийто управление съмъ се даже занимавалъ малко; отъ много мислене върху съществуването на тия сили безтежестни и неуловими, азъ си думяхъ: „нѣма съмнѣние, че тия сили съществуватъ, чловѣкъ ги усѣща, и съзира дѣйствиата имъ въ безкрайната природа; азъ ги виждамъ въ въображението си и тѣчността (силата) проявена отъ магнита който притѣгля желѣзото е едно малко проявление на тая сила. Да, туй явление на привличанне желѣзото отъ магнита, което разбива закона на тѣжестта, отбѣлѣжава пѣтя, по който трѣбва да се направятъ великитѣ иззучвания и издирвания, и когато се достигне до познаването за тая сила, която за мене не е друго освѣнъ магнетическата тѣчностъ, която урѣжда хармоническото движение на вселенната, тогазъ ще се получи навѣрно управлението на балонитѣ.“

Когато свършихъ тѣзи мисль, азъ усѣтихъ една сила, която ме бутна да направя съ главата си единъ утвърдителенъ знакъ, нѣщо, което ме смая и развълни даже; азъ подхванахъ същата мисль да видя внимателно дали пакъ ще бѣждь принуденъ да направя това движение съ главата си и усѣтихъ същата сила отново; азъ продължихъ да имъ задавамъ много въпроси и спорѣдъ туй дали духоветѣ искаха да потвърдятъ или отричатъ нѣщо, карахъ ме да си отговарямъ „да“, или „не“, се поерѣдствомъ мърданieto на главата си. Отъ тогазъ на тѣй тѣ не прѣстанахъ да отговаряйтъ на моитѣ въпроси и, ако остана дълго врѣме безъ да говоря съ тѣхъ чрѣзъ мислитѣ си, тѣ не закъсняваха да ми обѣрнатъ вниманието чрѣзъ единъ видъ електрически тръпки (расклатвания, secousses), малко, или много силни, често пѣти мажнителни даже, ако азъ откажа да говоря съ тѣхъ; така щото, мога да Ви увѣря, че съмъ ги почиталъ върху всичко, отъ какъ Богъ издърпа свѣтътъ отъ нищо, ако е имало нѣкога нищо, това което никога не е било.

Като ми казахъ че е възможно (управлението на балонитѣ), азъ ги помолихъ да ми го нарисуватъ; тѣ се съгласихъ и азъ бѣхъ изненаденъ да видѣхъ, какъ тѣ тикахъ моята ржка, като ме накарахъ да направѣх една рисунка, която помислихъ първо, че ще представлява балонъ, но за мое голѣмо очудване, излѣзе една машина въ видъ на корабъ, която вѣроятно би трѣбвало да бѣде отъ желѣзо; конструкцията ѝ бѣше извѣпрѣдно умна и обнимаше една комбинация отъ положителни и отрицателни магнити, основана върху принципа на привлекателната и отласкателна сила, развита отъ тѣчността (fluide) на всѣкъ единъ отъ магнититѣ; като се вземе за дѣйствителна мощта на тия различни сили, человекъ би могълъ да управлява апарата, като си служи съ тѣчноститѣ на магнититѣ за да го подкарва, качва, или сѣма по воля.

Излизайки отъ тѣзи основна гледна точка, азъ ги попитахъ, дали тѣзи сила ще бѣде способна да замѣсти парата; тѣ ми отговорихъ „да“ и ме накарахъ да драсна нова една рисунка, отъ различна комбинация, която ще даде, като резултатъ, една неизмѣрима сила, съ единъ малкъ обемъ и безъ гориво. Азъ попитахъ слѣдъ това за нѣкой начинъ да се произвежда свѣтина и направихъ една нова рисунка, пакъ различна отъ другитѣ, по която ще могатъ да се правятъ отдѣлни лампи съ една сила по-голѣма отъ електрическитѣ свѣтлинни, както и малки лампички за джебъ, които можемъ да палимъ, когато щѣмъ. Азъ помислихъ че полудѣвамъ, вѣрващецъ се вече за най-вѣликий человекъ, що е съществувалъ нѣкога на свѣтътъ. Азъ посвѣтихъ въ тия чудесни откритиѣ нѣколко приятели, като имъ обяснихъ и отъ дѣ ми идѣхъ тѣ, понеже не искахъ и се бояхъ да се възползувамъ отъ една слава, която принадлежи другиму и за която не съмъ достоенъ азъ; тѣ ме взехъ за лудъ и ме съжалихъ даже тайно.

Като се боѣхъ да не Ви отѣгча, ще свърша като Ви кажа, въ заключение, че духоветѣ ми вдѣхнахъ

единъ рапортъ, за когото се намирамъ недостоеенъ да направя и когото ми заповѣдахъ да пратѣмъ заедно съ рисункитѣ на великий изобрѣтателъ на вѣкътъ Т. Едисонъ, като изоставихъ по нѣщо, за което той самъ да се догади и изнамери, върху рисункитѣ и рапорта за комбинацията на електро-магнититѣ мѣжду положителнитѣ и отрицателни полюси и като подписа „единъ спиритистъ“.

Отъ тогазъ, тѣ не сж ме карали вече да правихъ рисунки и азъ не щѣхъ да си напомнихъ за тѣхъ, ако не бѣхъ ги подновилъ; помолихъ ги да ми позволятъ да ги прѣправихъ, поне за да ги спазихъ само, на което ми отговорихъ, че ще го направятъ, когато му дойде врѣмето. Не ма вѣки страхъ, че ще полудѣмъ; напротивъ чувствувамъ едно неискazано задоволение понеже се намирамъ, като вътрѣшенъ съ тѣхъ; тѣ ме съвѣтватъ даже, когато работихъ върху всичкитѣ случки въ живота; азъ ги усѣщамъ почти непрѣкъснато; духоветѣ отъ моето семейство, както и други, ми отговарятъ, колкото и високо да сж стоѣли на земята; като доказателство на самоличността имъ, тѣ ми казватъ само, че сж самитѣ тѣ, на които желяхъ да говорихъ; азъ не се отнасямъ никакъ освѣнъ къмъ старитѣ си приятели и тия на моята фамилия. Тѣ ме пригрѣщатъ, цѣлуватъ, като ме задѣлжаватъ самъ азъ да показвамъ ужъ, че ги прѣгрѣщамъ; тѣ ме каратъ да си кръстосамъ рѣцѣтъ върху гърдитѣ си, като че ги пригрѣщамъ, понекога съ една изънмѣрна сила; каратъ ме да стискамъ и мърдамъ устнитѣ си, като че имъ давамъ цѣлувка, която по нѣкога процѣква силно; но никога тѣ не сж ме съвѣтвали освѣнъ работи достойни за единъ почтенъ човекъ.

Всѣкога, когато, въ нашитѣ разговори, нѣкой духъ се явява на Господжата, която е зрителенъ медиумъ*), тя го вижда да ме пригрѣща; азъ усѣщамъ отистина тогазъ силни вълнения, които ме ка-

*) Медиумъ който има способността да вижда невидимитѣ за другитѣ хора духове.

ратъ да прѣставлявамъ, че ужъ пригрѣщамъ, именно когато тя нѣкъ-вѣкъ, че ме пригрѣщатъ.

Ще Ви цитирамъ още една подробностъ, понеже е отъ общъ интересъ и мислѣ се задълженъ да отбѣлѣжжъ.

Макаръ на крака, но азъ бѣхъ сериозно болѣнъ, понеже страдахъ отъ една болѣсть, която трѣбваше да ме доведе до единъ фаталенъ край, рано, или късно: слабостъ въ грѣбнака; безеиліе; анемиа (слабостъ въ кръвта) и върху туй една фистула на сѣдалището. Помолихъ духоветъ да ма излѣкуватъ, което и сторихъ. Чрѣзъ едно лѣкувание означено отъ тѣхъ и което трѣбваше да слѣдвамъ. Тѣ ми прѣдписахъ лѣковетъ, които трѣбваше да взема и отъ много наблюдение азъ можихъ да произведа единъ специаленъ способъ за лѣкувание, основанъ върху кислотитъ; азъ вече лѣкувахъ доста приатели и други хора доведени отъ тѣхъ и, ако имамъ нѣщо съмнѣние върху лѣковетъ, които трѣбва да употребѣжъ, духоветъ ми указватъ, кои да приложъ. Азъ получихъ невѣроятни резултати, като изцѣрихъ болѣсти считани за неизцѣрими съ тия познати лѣкове. При това, като всичко, което сж ми указали духоветъ, тѣ сж отъ една за очудване простота.

Въ случай че поискате още подробности, азъ съмъ напълно въ Ваше расположение, тъй като духоветъ ме съвѣтватъ да дѣйствувамъ така; азъ неща възнаграждение, нищо неща за себѣ си, но всичко за челоувѣчеството, понеже не си признавамъ никаква заслуга.

Цѣлъ на заповѣдитъ Ви, моля Ви приемете и пр.

Постъ-скриптуръ.—Г-не Прѣдсѣдателю, азъ Ви упълномощявамъ да употребите както намѣрите за добръ това писмо, но моля Ви да примѣлчите името ми, понеже то не е потрѣбно, освѣнъ, като гаранция за вѣрността и истинността на всичко туй, което Ви казахъ.

Сеноръ дона А. Е.....

Прѣвелъ отъ Испански: Ламазу

СМЪРТЪТА.

Подъ това заглавие „Психилогически илюстриранъ вѣстникъ“ излага слѣдующия членъ:

Напослѣдъкъ, като приспахъ, за пръвъ пътъ, една госпожа, имаме единъ любопитенъ разговоръ, който прѣди двѣ години ерѣщяхме въ единъ господинъ тоже магнетисанъ.

Това което ни направи най-много впечатление, е, че тѣзи двѣ лица, при разни години, разни полове и разни обстоятелства, се съгласяватъ върху едно и сѣщо нѣщо, относително *смъртта* и *душата*.

Важно и сѣщественно нѣщо: тѣзи двѣ лица не сѣ занимавали никога ни съ магнетизмъ, ни съ спиритизмъ; тѣ никога не сѣ прочитали никаква книга относително тѣзи прѣдмети.

Може да забѣлѣже нѣкой, че ний, като сме били подготвени, относително тѣзи въпроси, субектитѣ сѣ извлѣкли изъ нашия мозъкъ това, което той е обемалъ отъ слѣдствието на нашето прочитанне по магнетизма и спиритизма.

Ний можемъ да потвърдимъ, че въ врѣмето, когато тѣзи съобщения ни се давахъ, ний бѣхме много далечъ отъ да мислимъ за прѣдмета който се явяваше отъ само себе си, и че дѣйствието се явява два пѣтя тогава, когато нашия умъ бѣше занятъ съ единъ съвсемъ другъ прѣдметъ; това съвпадение отъ една подобностъ като ни се видѣ твърдѣ интересно и любопитно, счетохме за нужно да го изложимъ тѣй, както си е, като прибавимъ, че сѣщитѣ физиологически явления сѣ се произвели и въ двата съмнабула: внезапно поблѣдняване, значителна медленность на кръвообращението, нервически спазми, медленно течение на слъзи изъ затворенитѣ очи и тѣлесна неподвижность отъ двѣ до три минути.

„Ахъ! сѣкахъ, че ще умрѣ! въздъхнах субектитѣ.

— Какъ си сега? — Твърдѣ добръ. — Защо ви дойде това неприятно чувство? — Не знамъ. — На дявола! уплашихте ма; азъ мислѣхъ че вий имаете сериозно и добро прималяване; тъй умиратъ хората — Ахъ!?

„Всѣкой чловѣкъ, като умира, ако той е добръ или злѣ прѣкаралъ, ако той е горня или долня душа, досѣща едно стѣснение твърдѣ голѣмо, едно горчиво наскърбление, било то, че той остава лица който обича, било то по друга нѣкоя причина, ако той е прѣживѣлъ, както много прѣживѣвать, безъ да правятъ друго нѣщо, освѣнъ зло на другитѣ, или безъ да извършатъ доброто, което сж можли или трѣбвало да извършатъ.“

„Душитѣ, които оставятъ земята съ изпълнение на своята обязаность, които всѣкога се извършвали своята длъжность, досѣщатъ малко наскърбление, и тѣхното стѣснение е прѣходящо! но всички: добри или зли, минуватъ, въ начало, прѣзъ сжщитѣ страхове; само въ *чернитѣ души* тая неопрѣдѣлителна болка се продължава дълго врѣме.“

Бѣлитѣ души се запознаватъ скоро съ тѣхното ново положение и незабавно се съобразяватъ съ него. При скърбта че остава своитѣ, добрата душа чувствува голѣмо едно удоволствие и благополучие; тя се счита щастлива дѣто е оставила земята; при всичко туй, нейното благополучие все пакъ куца, въ това че тя остава любими и нещастни сжщества подиръ си.“

— Що прави душата съ своето тѣло?

— Това което ний правимъ съ една ветха неупотрѣбителна дрѣха.

— Какъвъ бива душевния образъ?

— Тя нѣма никакъвъ опрѣдѣленъ образъ; самата може да си състави този, който ѝ се нарави: тя е като единъ облакъ.

— Има ли тя очи, както вий и азъ?

— Тя вижда отъ всѣка частъ на своето тѣло, и нищо не може да прѣпятствува на зрѣнието ѝ.

— Душата отдѣля ли се незабавно отъ тѣлото или постепенно? — Незабавно, но тя остава нераздѣлна за нѣколко дни; тя присѣтствува на всичко, вижда и, чувствува всичко; послѣ тя се възнася, споредъ степенъта на усъвършенствуванieto си..... За тѣзи, които сж злѣ прѣживѣвали, смъртъта не е едно съвършенно отървavanje — понеже тѣ се наказватъ оттамъ, отдѣто сж сгрѣшили. Тѣй иненицата, играчътъ, раскошникъ и пр. искатъ всѣкоги да задоволятъ страститѣ си и, като не могатъ, тѣ много страдатъ и дълго врѣме.

— Душата съхранява ли индивидуализма си?

— Да, и нѣкои знайтъ това, което сж били и това което ще бждтъ.

— Тогава душитѣ доходятъ на земята въ други тѣла? — Не, не мож да ви прѣдамъ това, що чувствувамъ, това, що гледамъ; не мож по-добрѣ да се истълкувамъ: вий нѣма да ме разберете: по-късно, може би, да проумѣете.

— Душитѣ иматъ ли нѣкакво занятие?

— Навѣрно иматъ; тѣ съдружаватъ и надхвватъ животѣ; тѣ иматъ тѣй разнообразни занятия, както ний сами имаме.

— Тѣ, отъ истина, иматъ ли нужда отъ молитви?

— Молитвата прави добро на душитѣ. Въобразѣте си едно лице, което е много наскърбено, когато то се срѣщне съ искренни приятели, които искатъ да го утѣшатъ, то досѣща всѣкога едно колко-годѣ облечение; молитвата дѣйствува по единъ подобенъ начинъ върху душитѣ.

— Като какъ мислите за явленията и съобщениата на духоветѣ? — Душитѣ могатъ да се явяватъ; тѣ се явяватъ често, като ни вдъхнуватъ една справедлива идея, въ врѣме на едно смущение; за зла честь, много пжта ний не слѣдваме това, което тѣ ни вдхвватъ..... Но не вѣрвайте, че *блжитѣ* души се

завзавать, както вий го проумѣвате: чернитѣ души сѣ само тѣзи, които правятъ глѣчки, които обсебватъ животѣ; ето защо тѣ не даватъ никога добри свѣти и точни знакове за своето съществуване; тѣ се задоволяватъ само да разбъркатъ работитѣ: сами тѣ не знаятъ, какво правятъ; тѣ сѣ много несвѣършени.

— Споредъ васъ тогива не трѣбва да се зематъ подъ сериозно внимание спиритическитѣ явления, които отъ дълго време се изучаватъ!

— Азъ не искамъ да кажа това, но сѣ душитѣ на тѣзи, които умрѣли, прѣди да изпълнятъ опрѣдѣлената си длъжностъ, сѣ тѣзи на самоубийцитѣ, на прѣсѣденитѣ на смъртъ, вий нѣма нищо сериозно да научите, и ще останитѣ всѣкога въ съмнѣние и незнание на истинскитѣ нѣща.

— Самоубийцитѣ добрѣ ще налѣтѣтъ, като попаднатъ на онзи свѣтъ; тѣзи които мислятъ, че навѣрно се свършва всичко съ този животъ?— Ахъ! тѣ страдатъ страшно, понеже това е едно по голѣмо прѣстѣпление (да си лишишъ живота) отъ това да убиешъ ближний си, понеже този, който убие ближния си, може да има врѣме да се покае — и самото бѣхтане на свѣстѣта му да исплати нѣщо отъ неговото прѣстѣпление; когато се убие нѣкой, той нѣма вѣки врѣме да прѣтърпи нужднитѣ опити за прѣчистване на душата си, той не е извършилъ това, което е трѣбвало да извърши, и тъй той остава подирѣ си голѣми страдания; ето, защо душата на самоубиеца страда дълго врѣме, много дълго врѣме, отъ злото което си е сама тя направила и което е направила на другитѣ.

— Това което ми казвате ми се вижда много съмнително?— За това че вий не знаете, не проумѣвате и мислите това, което мислятъ всичкитѣ хора..... При всичко туй, ако вий виждахте това, което азъ виждамъ; ако можахте да почувствувате една минута само това, което азъ чувствавамъ, навѣрно вий нѣмаше да имате сѣшитѣ идеи, и вий щѣхте да проу-

мѣете, че азъ не казвамъ друго освѣнъ истината. Трѣбва да знаете, че душитѣ досѣщатъ разни мжки че най малкото нагледно незначително дѣйствие не е изгубено за душата. Ако ний не си напомниме, ний живитѣ, това, което сме сторили прѣди двадесетъ години, една година, единъ мѣсець, даже единъ день, душата помни всичко. Ако прочитете една книга внимателно, на утрината вий може да помните това, що сте чели; но единъ мѣсець по послѣ ще го забравите отчасти, а една година по-сетиѣ нѣма нищо да помните..... Душата помни всичко, и тя може да ви раскаже всичката книга, ако иска, безъ да отпустне една дума: трѣбва да разберете, че тя не може да забрави ни най-малкото дѣйствие отъ своето съществуване.

— Прѣди малко вие ми казахте, че не сж чернитѣ души, несъвършеннитѣ, които можели или които искали да се явятъ на смъртнитѣ? Азъ видѣхъ много извънредни удивителни явления отъ тѣзи долни души: въздиганието на нѣща, много тежки, на примѣръ; трѣбва, слѣдователно, щото душитѣ, даже най-лошитѣ, да сж по-силни отъ силата ча чловѣцитѣ, за да могатъ да извършватъ подобни силни нѣща? — Ако душитѣ искахж, даже и най-долнитѣ, можехж да прѣобърнатъ, да строшатъ и да унищожатъ материалнитѣ нѣща съ една най-голѣма леснина; но това не имъ е никакъ позволено, понеже, надъ всичкитѣ души, се нахожда една по-висока интелигентность, на която сички се повиняватъ: Хармонията е съвършенна въ естеството, и нищо неможе ъ поврѣди. Самъ Богъ въ това отношение, не може нищо: той не може да се разстрои самъ самичкѣ.....

Нека читателтъ помисли върху това, което съобщихме, ако обича, но нека знае добрѣ че ний не даваме това съобщение, освѣнъ като едно любопитно нѣщо, още че същото дѣйствие се появи два пѣтя, както го казахме.

Л. Мутенъ.

МАГНИТЪТЪ ФИЗИЧЕСКИ.

Магнитътъ е единъ камъкъ, който се е намърилъ най-напрѣдъ отъ Гръцитѣ, около градътъ Магнезия, въ Мала Азия, за което го и нарекли *магнитъ*; отъ това име произхожда и думата *магнетизмъ*.

Думата *магнитъ* е обща за всичкитѣ нѣща, които притежаватъ едно естествено или придобито свойство за привличанне на желѣзото и едно направление къмъ меридиана; а думата *магнетизмъ* означава особено исцѣло свойствата на магнита.

Земята упражнява върху единъ магнитъ едно аналогично дѣйствие, като това на единъ другъ магнитъ, и това свойство се нарича „*земенъ магнетизмъ*“.

Знае се положително, че човѣческото тѣло има аналогически свойства, подобни на магнита, за което имъ е дадено и названието *магнетизмъ*. Това е *животний магнетизмъ* на Мезмера, *човѣчески* или *жизненъ магнетизмъ* на днешнитѣ магнетизатори, които не трѣбва да бъркаме съ хипнотизма.

Въ земния магнетизмъ, както въ електричество, топлината, свѣтлината, въ повечето тѣла и натурални сили, най-повече въ растенията се забѣлѣжава физиологически и лѣчителни свойства, които сж аналогични съ тѣзи на магнита и на човѣческото тѣло. Слѣдователно тѣ може да се означятъ съ названието *растителенъ, земенъ, електриченъ, свѣтлинъ и топлиненъ магнетизмъ* и пр.

Чрѣзъ *животворението* на тѣзи сили, тѣ се поставятъ повече въ хармония съ човѣческия магнетизмъ; тѣхното уподобение става много по-лесно и тѣхната лѣчителна сила се значително умножава.

Исцѣло при тѣзи приспособими свойства къмъ лѣчението може да се постанови една съвършенна наредба — подъ названиа *магнетическа медицина*: медицина, която дѣйствува подъ една, безъ сравнение, дѣйствителна сила въ всѣкакви случаи, каквато да

бъде възрастѣта, полтъ и тѣлосложението на болна. Тази система е най-разумната, най-простата и най-лѣчителната, понеже нейното начало е *сжщото животно начало* извлѣчено направо изъ природата.

Като се докаже, по единъ най-простъ начинъ, чудесната сила на магнетическата медицина, то *самъ човекъ ще бъде, лѣкаръ на жена си; а тази послѣдната на мъжа си и на дѣцата си*; и ако това челоуѣко-магнетическо дѣйствиe не е достатъчно, то ще се прибѣгне къмъ дѣйствието на растителния магнетизмъ; ще се даде животна сила на земния, електрическия, топливния и свѣтливия магнетизмъ. Тази е медицината на бѣдния, както и на богатия, понеже всѣкой може да ѣ употребѣи безъ разности върху себе си и върху другитѣ.

Нѣма да сжществувать вѣки цѣисцѣлителни болѣсти, и посрѣдничеството на една чужда ржка нѣма да бъде нужна, освѣнъ въ случаи, много рѣдки, когато дохожданието на злото е тѣй скорошно, както и ненадѣино. Въ всѣкой случай, хората нѣма да бждѣтъ веки тѣй, щото като страдатъ да не можѣтъ да си спомогнѣтъ; и употреблението на отровителнитѣ лѣкарства, които всѣкога врѣдѣтъ, даже и като излѣчавать, нѣма да иматъ мѣстото си.

Естественний магнитъ е единъ желѣзенъ минералъ. Той има свойството да привлича желѣзото, кобалта, никела, хрома. Тѣзи минерали, чрѣзъ разни срѣдства, придобивать всичкитѣ свойства на естественна магнитъ, и се именувать *магнетически*. Тѣй, магнитътъ бива естественъ и искусственъ. Днесъ послѣднитѣ се исклучително въ употреблениe.

Единъ магнитъ, поставенъ и закрѣпенъ върху една точка хорозинтално, заема постоянно едно направление отъ сѣверъ къмъ югъ. Това направление показва два земни полюса и се нарича *магнетически меридианъ*. Полюсътъ, който гледа къмъ сѣверъ, се именува *положителенъ*; този, който гледа къмъ югъ — *отрицателенъ*. Положителната страна на единъ магнитъ,

отблъсква положителния полюсъ на единъ другъ магнитъ и привлича този на отрицателния полюсъ; съ други думи, *полюсите подъ едно и също название се отблъскватъ; а тѣзи отъ противоположно название се привличатъ.*

Забѣлѣжаватъ се въ магнита двѣ отдѣлни сили:

1-о Една *физическа сила*, която дѣйствува напрамо прѣзъ всичкитѣ тѣла, дѣйствува и въ всичкото магнетическо пространство. Чрѣзъ тажъ сила магнититѣ дѣйствуватъ едни върху други;

2-о Една друга сила, която Г. Дурвилъ, отъ която извличаме тѣзи свѣдѣния, нарича *физиологическа сила*, понеже тя дѣйствува върху човѣческото тѣло, безъ да бѣде чувствителна върху магнетическата игла.

Тази послѣдната е една лъчаща сила, която е привлѣкателна и отблъскателна, както е и физическата сила. Като пада перпендикулярно върху една плоска повърхность, тя прѣкарва почти всичкитѣ твърди тѣла отъ една малка дебелина, безъ да изгубва отъ дѣятелността си нѣщо. Воднитѣ нѣща, безъ да се прѣкарватъ отъ тажъ сила, се напояватъ отъ нея. Като пада върху единъ остъръ жгълъ, върху една гладка повърхность, повече отъ лъчитѣ се оттласкватъ; като прѣменуватъ прѣзъ нѣкои тѣла, една призма, едно *лещоподобно* стъкло, тѣ се прѣгъватъ до една степенъ, както лъчитѣ на свѣтлината и на топлината.

Физиологическата сила е подчинена на физическата, понеже тя е почти всекога пропорционална съ степенѣта на магнетическата сила отъ магнита. Тя е една проста сила, която не е никакъ повече *употребителна*, както и електричеството. Обаче, чрѣзъ една операция, която се състои да ѝ прѣобърне и измѣни, както електричеството се прѣобрѣща и измѣнява въ свѣтлина, топлина и дѣятелность, придобиваме една нова сила по-силна, но въ хармония съ *жизнената сила*, като се намира у насъ и по-лесно

употребителна. Тѣй, тя става по-животворяща, и нейната лѣчителна сила се умножава. Това измѣненіе и прѣобразованіе Г. Дурвилъ го нарича *животворение*.

Магнитътъ е проводникъ на тая нова сила, на това ново етерическо трептѣние, което става и въ *человѣческия магнетизмъ*.

Животворящата физиологическа сила която, въ скъсращеніе, се нарича магнетическа *жизнена сила*, се прѣдава на всичкитѣ естествени тѣла; когито физическата сила не се прѣдава, освѣнъ на магнетически тѣ метали, и това прѣдаване не става съ силата на схщитѣ закони. Неговото случайно дѣйствие е много повече распространено, понеже челоѣческото тѣло се повлиава доволно силно въ едно расстояние такова, въ което магнетическата игла, остава съвършено неподвижна отъ магнита. Това негово дѣйствие се прѣдава по една жица, която служи, като проводникъ; когато физическата сила не излазя вънъ отъ магнетическитѣ си прѣдѣли.

Сществува една аналогия, едно естествено съгласіе между електризма и магнетическата жизнена сила. — Ако втопимъ крапцата на една електрическа батерия въ двѣ чаши съ вода отдѣлно, свързани съ една жица, за да се спрѣ обиколката, то водата, въ която е втопена положителната електрическа страна + става кисловата и прохладителна на вкусъ; а тази, въ която е втопена отрицателната електрическа страна, добива единъ вкусъ алкалически и блудкавъ. Ако поставимъ двѣ чаши съ вода подъ дѣйствието на двата магнетически полюса, то водата, която е подъ влиянието на положителния полюсъ, добива тоже единъ вкусъ кисловатъ и прохладителенъ, който вкусъ е чувствителенъ на тѣзи первически лица, които се именуватъ *чувствителни* (sensitifs); тази, която е изложена подъ влиянието на отрицателния полюсъ, напротивъ, добива единъ вкусъ алкалически, отвратителенъ и блудкавъ.

Спорѣдъ физическата аналогия и тази на магнитна или електро-химическата, които съществуватъ мѣжду магнита и електризма поставяме знака $+$ къмъ положителната магнетическа страна, както съществува въ електричеството; а знака $-$ къмъ отрицателната магнетическа страна, както също се намира въ електричеството.

Въ мрачността, магнетическото дѣйствие става свѣтликъво въ очитѣ на чувствителнитѣ, тъй щото положителний полюсъ $+$ издава една свѣтлина съ сѣно-темень цвѣтъ; а отрицателний полюсъ $-$ издава една свѣтлина отъ желто-портокаленъ цвѣтъ. Тазъ свѣтлина е толкова повече свѣтликава, колкото магнитътъ е по-добръ оживотворенъ.

Магнитътъ на скоро изгубва своитѣ жизнени свойства, и това зависи отъ употреблението, което може болний да направи. Въ такъвъ случай подиръ единъ или два мѣсеца, нужно е да имъ се поднови жизнената сила, макаръ магнитътъ да привлича желѣзото и да може да се ориантира. Въ употребленната на едно нареченитѣ страни (то е страни, които носѣтъ същото название), когато жизненитѣ свойства сж изчезнали, магнетическитѣ полюси, може тоже да се сж измѣнили, като че сж били въ съобщение съ единъ по-силенъ магнитъ. Въ случай че никакво употребление не е ставало, то жизненитѣ свойства на магнита може да се съхранѣтъ отъ 3 до 4 мѣсеца; обвити въ книга и прикачени прѣзъ срѣдата съ единъ конецъ щото да могатъ да се ориантиратъ, тѣ може да одържѣтъ жизненитѣ си свойства около шестъ мѣсеца. Нужно е да се не поставятъ върху нѣща отъ никелъ, отъ желѣзо или челикъ, да се не разлагатъ на топлината, а най-паче да се не истърватъ да падатъ, понеже ударътъ измѣнява съвършенно трептикавитѣ движения, които съставляватъ магнетизацията и жизнената сила.

Физическата сила на два магнита се съхранява, когато тѣ сж поставени едно връзъ друго съ проти-

воположитѣ полюси. Напротивъ, жизнената сила се съхранява повече, като сж поставени едно връзъ друго съ полюситѣ отъ сжщо название.

Магнитътъ, употребенъ тѣй, както си е естествено, произвежда една доволно значителна полза върху чловѣческия организмъ; но, ожитворенъ (*vitalisé*) той добива една особна лѣчителна сила, съ която ний естествено трѣба да се располагаме. Подъ тозъ начинъ той обема всичкитѣ медицински приемушества на классическата медицина, безъ да има нейнитѣ негодности, ни нейнитѣ опасности.

Въобще мисли се че магнетизма не е ползешъ, освѣнъ за нервическитѣ болѣсти. Това е една грѣшка. Въпрѣки хипнотизма, и независимо отъ всѣкакво вдѣхнователно дѣйствие, магнетизмътъ е една жизнена сила отъ най-добритѣ лѣчителни срѣдства, чрѣзъ които най-добрѣ може да се спомогнатъ естествешнитѣ лѣчителни тѣлесни сили; и това негово дѣйствие често бива по-силно въ органическитѣ болѣсти отколкото въ нервическитѣ.

Минералний магнетизмъ има еднакви свойства съ този на чловѣческия; само той е по-слабъ и лѣчи по-медленно.

Чловѣческото дѣйствие върху нещашнитѣ духове.

(Leon Denise).

Нашото хладнокрвие прѣдъ спиритическитѣ явления не само нѣма да ни лиши отъ бжджцето поучение на отгатыкъ гроба, но то съврѣменно ни отнема възможността да дѣйствуваме върху нещашнитѣ духове, да облекчаваме тѣхната участь, като имъ доставяме по-охално поправление на тѣхнитѣ грѣшки. Долнитѣ духове, като иматъ повече еродство съ хората отколкото съ чиститѣ духове, по-причина на тѣхната тѣчлива конституция, още проста и необразована, сж по-приетливи къмъ нашото влияние. Като

влѣземъ въ съобщение съ тѣхъ, ний можемъ да изпълнемъ една великодушна миссия, да ги поучимъ, да ги направимъ по-морални, и съврѣменно да подобримъ тѣчливата срѣдина, въ която живѣеме. Нецѣстивитѣ духове слушатъ нашото призвание и нашитѣ прѣдставления. Нашитѣ симпатични мисли ги обвиняватъ, като едно електрическо течение, привличатъ ги къмъ насъ, и ни позволяватъ да разговаряме съ тѣхъ чрѣзъ медиумитѣ. Еднакво е за всѣка душа, която оставя този свѣтъ. Нашитѣ прѣдставления разбуждатъ вниманието на духоветѣ и улѣсняватъ тѣлесното имъ отървavanje. Нашитѣ жежки молитви, като едно свѣтилище, ги освѣтяватъ и ги съживяватъ. Приатно имъ е да мислятъ, че не сж изоставени съврпенно, че се нахождатъ още върху земята сжщества, които се интересуватъ въ тѣхната участъ, като желаятъ тѣхното благополучие. Ако и да не е възможно, подъ никакъвъ начинъ, да се прѣдобие това благополучие чрѣзъ тѣзи молитви, тѣ биватъ пакъ спасителни за духа, когото тѣ извличатъ отъ отчаянието и му даватъ нужднитѣ течни сили за да противостои противъ вредителнитѣ влиания, за да възлѣзе по-горѣ.

При всичко туй трѣба да припознаеме, че отношенията съ долнитѣ духове изискватъ една каквагодѣ здравина въ изгледитѣ, въ тактиката и въ твърдостта. Всичкитѣ хора не се способни да извлѣкжтъ отъ тѣзи отношения добри дѣйствиа—такива, каквито може да се очакватъ. Трѣбва да притежава една истинска морална сила, за да владѣе тѣзи духове, да ги възвръща когато тѣ се отдаляватъ, и да ги управлява въ правия пжтъ. Тази сила се придобива чрѣзъ единъ животъ, който да е свободенъ отъ материални страсти. Въ този случай, прѣчистенитѣ течности на призователя, лесно заповѣдатъ на течноститѣ отъ долни духове. Освѣнъ това, трѣбва едно практично познание на невидимия свѣтъ тѣй, щото да може да се води здраво между противорѣчната и грѣшкитѣ,

които сж изобилни въ съобщениата на долнитѣ духове. По причина на несъвършеното имъ естество, тѣ притежаватъ познания твърдѣ ограничени. Тѣ гледатъ и сждятъ нещата друго-яче. Много отъ тѣхъ съхраняватъ земнитѣ си мнѣния и прѣдразсждѣци. Мъдростѣта и ясновидството ставатъ, слѣдователно, необходими за да се управляватъ изъ мѣжду този лабиринтъ.

Науката на спиритическитѣ явления и отношенията съ невидимия свѣтъ прѣдставляватъ много трудности, понѣкога даже и опасности, на невѣжния и лекоумния чловѣкъ, който се грижи малко, относително до въпроса на моралността. Този, който, като е замарилъ изучаванieto на науката и на философията отъ духоветѣ, се умѣкне изведиждъ въ владѣнието на невидимитѣ и се вдаде безъ изключение въ явлениата, този се намира изъ начало въ сношение съ хиляди сщщества, за които той нѣма никакво ерѣдство да контролира тѣхнитѣ дѣйствия и тѣхнитѣ казвания. Невѣжеството му го прѣдава обезоръженъ на тѣхното влиание, понеже неговата съмнителна и нерѣшителна воля, не ще знае да противостои на вдѣхновениата, на които той е изложенъ. Слабъ и прѣстрастенъ, неговото неосъвършенствование привлича подобни нему духове, които го обсаждатъ безъ никакво съвѣстно безпокойствие, за да го измамѣтъ. Като незнаѣтъ нищо отъ тѣхнитѣ закони, уединенъ върху прага на единъ свѣтъ, дѣто халлуцинацията и течността се смисватъ; той има да се плаши отъ всичко: отъ лъжата, отъ ирониата и отъ обсебванието.

Участието на долнитѣ духове въ спиритическитѣ явления въ начало бѣше значително, и си има смисълъта. Въ едно материално мѣсто, каквото е нашето, шумнитѣ явления, явления отъ физически порядкъ, можехъ само да обърнатъ вниманието на хората и да ги извлѣкътъ отъ тѣхното хладнокрѣвие — безъ никаква причина, която дя докача непосредствено тѣхнитѣ интереси. Това е, което оправдава ролята на

въртещитѣ маси, на ударитѣ, на хвърленieto камъни, и пр. Тѣзи прости явления, произведени отъ духове още подчинени на материалното влияние, бѣхъ станъли егодні на причинителнитѣ нужди и на умственното положение на тѣзи, на които се изискваше да се разбуди вниманието. Тѣ (тѣзи явления) не е възможно да се отдадѣтъ на горнитѣ духове, които се появихъ по-сѣтнѣ, и съ постѣпки по-благородни — най-наче по-срѣдствомъ писающитѣ, слушащитѣ и сомнамбулическитѣ медиуми и пр.

Подиръ материалнитѣ дѣйствия, които се отнасятъ до досѣщаниата, духоветѣ се отнесохъ на интеллигентността, на чувството и на разума. Постепенното това усъвършенствувание на срѣдствата по-съобщението, ни показва обширността на помощитѣ, отъ които разполагатъ невидимитѣ сили и като какви разни и дълбоки съединения, тѣ знаѣтъ да разиграватъ за да подбудѣтъ чловѣка въ пътя на на-прѣдѣцитѣ и въ познанието на своитѣ участи.

Уиллиамъ Круксъ.

Читателитѣ на „Нова Свѣтлина“ не малко пъти сѣ имали случайтъ да четѣтъ изъ страницитѣ ѣнѣщо за великия Английски химикъ и спиритистъ, професоръ Уиллиамъ Круксъ, който съ своитѣ неуморими трудове и разслѣдзаниа прѣдалъ е на химната единъ новъ елементъ, а, най-важно, открилъ е четвъртото състояние на тѣлата, като му е прѣдалъ името: „За-ряща материя“.

Върху това негово откритие ний говорихме въ една отъ книжкитѣ си. Като имаме прѣдъ видъ дълбоката ученостъ на този чловѣкъ, помислихме си, че не ще бѣде излишно, ако дадемъ единъ кратъкъ отчетъ за живота и дѣятелността му, още повече като се появихъ нѣкои и други критики: „за спери-

тизма въ свръска съ душевнитѣ болѣсти, за заблуждението на чловѣческй умъ“.

Профессоръ Уиллиамъ Круксъ.

(Изъ „Наука и Жизнь“).

Измежду съврѣменнитѣ учени, вѣроятно, не много сѣ развили такава разнообразна и очевидна дѣятелностъ въ областта на изслѣдванieto и откритието, като новоизбранный прѣдѣдатель на английския електротехнически институтъ Уиллиамъ Круксъ.

Родилъ се е въ Лондонъ на 1832 год. Твърдѣ отрано въ него се явила наклонността къмъ опитната наука и, още дѣте, той захваналъ да се занимава съ фотографиата, която въ това врѣме се намираще въ своитѣ пелени. Въ 1848 год. той влѣзълъ въ Кралевската химическа колеѣия, като ученикъ на извѣстния докторъ Гофманъ. Слѣдъ двѣгодишно упражнение, той станалъ ассисентъ на Гофмана, а въ 1854 год. билъ назначенъ да ръководи метеорологическото отношение при Редкливската обсерватория въ Оксфордъ. На слѣдующата година, той билъ назначенъ за прѣподавателъ по химията въ Честерската колеѣия на наукитѣ. (Science college). Въ 1859 год. той основалъ вѣстника „Химически Новини“ „(Chemicæ News“), на който и до днесъ му е издателятъ. Въ 1864 год., той почналъ издаването и на списанието „Quarterly Journal of Science“ и го редактиралъ до 1880 год.

Самостоятелнитѣ изслѣдвания на профессора Крукса почватъ още отъ прѣподаването му въ Кралевската химическа колеѣия, и резултатътъ имъ е билъ първий му докладъ прѣдъ химическото общество въ 1851 год., върху селеноцианиститѣ соли. Заниманието му съ съединението на солитѣ му е отворило пътя да бѣде натоваренъ въ 1861 год. да изслѣдва нѣкои нѣща въ завода на сѣренитѣ кислоти въ гр. Тинкеродъ, гдѣто той се срѣщналъ съ неизвѣстното тогава вещество, което, слѣдъ най-внимателно изслѣд-

вание, се оказа да е металически елементъ таллий. Въ 1862 и 1864 г. г. той прѣдставилъ въ Кралевското общество единъ дълъгъ и широкъ отчетъ за новооткрития елементъ, за источника на неговото добиване, разпрѣдѣление, способа, по който той се извлича и чисти, сжщо и за неговитѣ физически и химически свойства. Той доказалъ, че този металъ се намира въ разни желѣзни и мѣдни руди, въ необработената сѣра.

Въ тази сжща година той билъ избранъ членъ въ Кралевското общество. Въ 1864 год. той прѣдставилъ на химическото общество (станжалъ членъ въ 1850 год.) единъ обширенъ отчетъ за таллий, въ който отчетъ се и заключавали неговитѣ собствени изслѣдствия, сжщо и изслѣдванията на другитѣ; този отчетъ билъ придружаванъ съ таблици за качественнитѣ и количественни реакции на този металъ. За този трудъ трѣбовало да има много мъчни и внимателни спектроскопически изслѣдвания; но той възложилъ на профессора Крукса друга работа: изучаването на тѣй нареченитѣ „рѣдки земи“ (rare earths), която работа била твърдѣ плодovitа въ неговитѣ ржцѣ.

Въ 1865 год. той изнамѣрилъ усъвършенствена способъ за изваждане на златото и сѣбротото отъ рудитѣ имъ, основанъ на промѣнението натриевий амалгамъ съ чистъ живакъ. Може да се спомене още, че напослѣдъкъ той е прѣдложилъ по-нататъшното усъвършенствуване способа за обработването на златнитѣ руди посрѣдствомъ дѣйствието на електрическия токъ въ променливо направление; когато рудитѣ се допиратъ до дианитовъ живакъ или до други живачни соли. На слѣдующата година, Английското правителство натоварило го да изслѣдва и промѣни дезинфекционнитѣ срѣдства за прѣкрътяването на чумата, която е върлувала измежду говедата на мѣста изъ Англия, Шотландия и произвела голѣмо вълнение. На 1871 година той билъ назначенъ

членъ въ Английската експедиция въ Оралъ, за да произведе спектроскопически изслѣдвания на явленията, които се явяватъ въ врѣме на пълно слънчево затъмнение. На другата година той представилъ на Кралевското общество единъ обширенъ отчетъ за своитѣ опити, направени да се опрѣдѣли атомическата тежина на тална.

Въ тѣзи съща година той починалъ своитѣ разслѣдвания върху *отласканието*, което произлиза отъ лъчитѣ. Той се заинтересувалъ въ този въпросъ, когато се е занимавалъ съ разнитѣ прибори, за да опрѣдѣли атомическата тежина на тална. Мемуараси по-този прѣдметъ той съобщилъ на Кралевското общество на Декемврий 1873 год. и отъ тази година до 1880 год. той е представилъ осемъ други съобщения по същия въпросъ. Тѣзи явления се придобиватъ съ помощта на *радиометра*.

Съ този приборъ можемъ да се ползуваме при измѣрването силата на слънчевитѣ лъчи.

На 1875 год. профессоръ Круксъ получилъ отъ Кралевското общество кралски медалъ за своитѣ физически и химически изслѣдвания. На 1876 год. той биде избранъ подпрѣдседателъ на химическото общество, а на слѣдующата година станалъ членъ въ съвѣта на Кралевското общество. На 1877 год. дѣятелността му се появила съ особена сила. Той измислилъ отескопа, измѣнната форма на радиометра, и продължава изучаванieto на отбласкателната сила, която се получава отъ слънчевитѣ лъчи, и резултатитѣ на своитѣ изслѣдвания прѣдставилъ на Кралевското общество. Най-сѣтливъ той сиолучилъ да придобие такава пустота, която е била близка до съвършенството, щото наляганieto се е равняло на 0.4 милионна атмосфера. Той е дошълъ до този резултатъ посредствомъ усъвършенствуванieto на Шпренгеловитѣ помпи. Изучаванieto на тази съвършенна пустота дало двойни резултати: доказало се отъ една страна, че газоветѣ, като се разредятъ до такава

крайна степенъ; губи́тъ обикновеннитѣ си свойства и прѣминува́тъ въ четвърто или ултрагазово състояние, което Г-нъ Круксъ прѣдставилъ, състояние на „*Лучиста материя*“. Отъ друга страна, електрическата лампа станъла вече практически осъществима. Къщата на проф. Крукса, която е била за пръвъ пътъ освѣтена съ електричество въ 1881 година, е била първа къща въ Лондонъ, освѣтена съ електричество. Интересно е това че той самъ съ собственитѣ си ръцѣ е извършилъ по-големата частъ отъ тази работа. На 1881 год. той билъ прѣдъ сѣда на международното електрическо събрание въ Парижъ. Системата на неговата лампа била съвършено исклучена отъ конкуренцията, но неговитѣ другари—сѣдни, като рѣшили да даждъ наградата на чети-ресистемната лампа, казали: „никоя отъ тѣхъ не би имала успѣхъ, ако да не бѣше изнамѣрената отъ проф. Крукса пустота“. По нѣкои и други причини Лампата на Крукса била на всѣкъдѣ приложена. Дружеството, което се зае за нейното разработване нѣмаше достатъчно пари, за да направи, като увеличи масщата ѝ. За прѣработванието ѝ правото се дало на друго дружество, но по-нататъшната работа била прѣкратена сѣдебномъ образомъ по дѣлото на Единсона-Свана и Брънъзмъ.

На 1890 година Французската академия наградила професора съ една награда отъ 3,000 франка и съ златъ медалъ за неговитѣ изслѣдвания въ *молекулярната физика* и *Зарящата материя*.

Кралевското общество е избирало професора Крукса три пъти да чете лекции, а именно въ 1877, 1877 и 1883 г. г. първата лекция е била: „за свѣтлитѣ линии на молекулярното напрегание и за траекториитѣ на молекула“; въ втората лекция резюмиралъ своитѣ опити и наблюдения надъ *Зарящата материя*; а третата лекция е била посвѣтена на: „Спектроскопическата лучиста материя и новия методъ за спектралния анализъ“. Тѣзи научни изслѣдвания сѣ го дока-

рали да почне изслѣдваието на „редкитѣ земи“, върху което той се е занимавалъ нѣколко години отъ по-напрѣдъ, и което изслѣдване е обѣщавало важни резултати. Като подложилъ натрий на процеса на „раздроблението“, той намѣрилъ този послѣдний се разлага най-много до петъ (5), а може би, и на по-голъмо число елементи. Новитѣ елементи, или, както ги нарече самъ проф. Круксъ „мета-елементи“, се различаватъ по своитѣ физически, а не химически свойства забѣлжителното тукъ обстоятелство е това, че веществата, които се указахъ, че могатъ да се разлагатъ, могатъ да иматъ една опрѣдѣлена атомна тежина. Отъ подобното изучаване на явленията, които се придобиватъ отъ тѣзи „редки земи“, профессоръ Круксъ дошълъ до заключение, че тѣлата, които обикновенно зимали за елементи, въ нищо не сж различавали и сж били независими, а сж се образували по процеса за еволюцията, като сж имали далечно сходство съ този процесъ, като приехме сега, че сж имали мѣсто въ образуването на органическитѣ видове. Тѣзи негови мисли върху „бжджето на химията“ той съобщилъ на свѣта съ прѣдсѣдателската си рѣчь, произнесена прѣдъ химическата секция на Британската асоциация въ Бирмингамъ подъ заглавие: „Происхожданието на елементитѣ“. Тѣзи възглядове относѣ той е развивалъ въ своитѣ прѣдсѣдателски рѣчи прѣдъ химическото общество въ 1888 и 1889 години, и, нѣма ни най-малко съмнѣние, че тѣзи негови възглядове сж важно нѣщо за философската наука. Въ 1885 година „Society of Arts“ го наградило съ златъ медалъ за неговитѣ усъвършенствувания на приборитѣ за производството на празднотата и за неговото изобрѣтение на *радиометра*. На 1888 год. Кралевското общество го наградило съ медалъ „Девинъ“ за неговитѣ изслѣдвания свойствата на веществата подъ дѣйствието на електрическото разрѣдене въ празднотата.

Освѣтъ това, проф. Круксъ не малка полза е на-

несълъ и на литературнитѣ науки, между които можемъ да спомѣнемъ книгата му: *Select methods in chemical Analysis*, която прѣтърпѣ двѣ издания (въ 1873 и 1886 години).

Отговоръ на единъ зададенъ въпросъ.

Нѣкой си отъ нашитѣ абонати, като ни пише, задава слѣдущия въпросъ.

„Нѣкои отъ приателитѣ ми сж заинтересувани и молятъ да знаахъ: понеже челоѳческия организмъ не се различава въ нищо отъ този на всичкитѣ други животни, въ които съществува тѣло и душа — сътворени отъ единъ и сжщъ творецъ, усѣщатъ болки и приатностъ, изложени сж нѣкои отъ тѣхъ на по-голѣми мъки, които чувствуватъ, раждатъ се, като насъ челоѳцитѣ, умиратъ и тѣлото имъ се разлага тѣй, както нашето, въ прахъ. Прочее, и тѣхната душа, защо нѣма да отиде въ пространството, както челоѳческата?“

Въпросътъ, колко темно и да е поставенъ, разумѣва се, че той се отнася до едно нагледно положение между челоѳка и животното: понеже животното има, горѣ-долу, еднакви и приблизителни органи съ тѣзи на челоѳка; понеже то се храни тѣй, както и челоѳка; съ една дума, понеже то прѣкарва единъ животъ, горѣ-долу, еднакъвъ съ този на челоѳка, пита се сега, защо неговата душа да не отива въ пространството, както тази на челоѳка? Тази е, вѣрвамъ точната смисълъ на въпроса.

Душевний зародишъ, като влече своето начало изъ далечъ, той е принуденъ да прѣтърпи неизбежния природенъ законъ съ прѣминуванието си прѣзъ тритѣ царства: минерално, растително и животно. — Тѣзи сж, тѣй да кажъ, естественнитѣ главни аламбика прѣзъ които минуватъ душевнитѣ начала, за да достигнатъ да се сдобиятъ съ единъ съзнателенъ

духъ, чието положение отговаря на истинското съществуване: моралний, независимъ и свободенъ животъ, и, слѣдователно, личната отговорностъ.

Споредъ свѣдѣнията на Духоветѣ, наши по-горѣ стоящи братъя, между човѣческата душа и тази на животнитѣ има голѣма разлика: душата на животнитѣ е нѣщо отвлѣчено и неопредѣлено, а тази на човѣцитѣ е образъ опредѣленъ. Душевнитѣ начала на животнитѣ, отъ които произхожда човѣческата душа, ако нагледно да съставляватъ и тѣ една двигателна сила, която може да се земе за душа, нѣма съзнателността за себе си; напрѣдокътъ, който тя прѣтърпѣва, е принудителенъ. Тѣй, разнитѣ положения, които тя заема, едно подиръ друго, въ животното царство, сж за нея едно непобѣдително раздражение, едно върховно подстрекание, чрѣзъ които тя е принудена да дойде да се олицетвори и стане съвършено сжщество. Слѣдователно, животътъ на животнитѣ, чрѣзъ развитието на тѣхнитѣ душевни начала, е принудителенъ; тѣй щото разнитѣ фази, които тѣ заематъ въ тѣхното течение, сж да могатъ да се причистятъ отъ материалнитѣ си отношения, и да възвишятъ тѣхнитѣ душевни начала въ едно олицетворено и независимо сжщество чрѣзъ *своята свободна воля*.

За по-основно потвърждение на горнитѣ ще изложимъ едно съобщение отъ Духоветѣ, заето отъ списанието на Беллемара подъ название „Спиритъ и Христианинъ“:

„— Животнитѣ иматъ ли душа?

„— Да се проумѣме: Да, животнитѣ иматъ душа, въ този смисълъ, че тѣ иматъ въ себе си, както човѣка, едно интелигентно начало. Това интелигентно начало, вий го наричате инстинктъ за различие отъ човѣческата душа, и имате пълно право; понеже между душата и инстинкта се намира едно несъизмиримо пространство. Мож да кажъ, че инстинктътъ е къмъ душата, както душата е къмъ Бога.

Слѣдователно, между сравнението на тѣзи двѣ думи ее нахожда безкрайното.

„— Инстинктътъ на животното безсмъртенъ ли е?

„— Нематермалното начало на животното е безсмъртно. Богъ нищо не върше, безъ да е съвършено. Слѣдователно, той щеше да извърши нѣщо несъвършено, ако бѣше сътворилъ инстинкта на животното, за да го унищожи послѣ. Разумѣйте добръ, че Богъ е тѣй добъръ, щото не може да унищожи едно същество, на което той е далъ животъ!

„Не е ли като едно доказателство на безразумната гордостъ отъ страна на бѣдната ваша человѣщина? Азъ съмъ по-съвършенъ отъ другитѣ творения, които сж около ми, казва человѣка; слѣдователно, тѣзи творения сж направени единствено за мене; щомъ тѣ умрѣтъ, тѣхнийтъ инстинктъ влиза въ едно общо огнище; съ други думи, въ неантъ, понеже тамъ, дѣто нѣма продължителностъ на еднаквостъ, съществува унищожение. Това разсѣждане мѣза на туй: азъ заселявамъ земята, слѣдователно земята е самий свѣтъ, който се населява.

„Не, както разумното начало на человѣка не се губи, тѣй и това интеллигентното начало на животното тоже се не губи.

„— Но нахождатъ се породици отъ животнитѣ, които сж исчезнали отъ земята. Но, тѣхний инстинктъ билъ ли е унищоженъ?

„— Нѣмали други свѣтове, освѣнъ земята? Мислите ли, че животното е опрѣделено да живѣе само въ вашна свѣтъ? Вѣрвате ли, че то нѣма да напрѣдва тоже, еамо посредствомъ единъ другъ законъ: по назначениа законъ за инстинкта.

„Продължавамъ:

„Человѣкътъ казва още: „животното е сътворено за мене“. Това не е вѣрно, освѣнъ въ едно твърдѣ слабо отношение. Ще бѣдѣше по-точно, ако се кажеше: нѣкои животни сж дадени на человѣка. Тѣзи думи поне даватъ да се прѣдвиди въ творението

животното има една главна цѣль, къмъ която то се стрѣми посредствомъ неговия инстинктъ, който води къмъ придружителната тая цѣль, която е челоуѣка.

„—Тогава животнитѣ що иматъ непрѣкъснати сѣщества.

„—Безъ съмнѣние! При всичко туй прѣражда-
ниата на инстинкта сѣ подложени подъ други зако-
ни отъ тѣзи на духа. Началото, върху което тѣ по-
чиватъ ви е непонятно и трѣбва да ви е непонятно.
Това, въ което не трѣбва да се съмнѣвате, е че тѣ-
зи закони сѣ безъ друго справедливи.

„—Подиръ смъртѣта на животното, що става
инстинкта?

„—Инстинктътъ, подиръ отдѣлението му отъ тѣ-
лото, почти незабавно се възплѣтява, понеже Богъ не
е сътворилъ инстинкта за да има и той едно инстик-
тивно положение; той го е сътворилъ да бѣде спо-
редъ неговото възплѣщение. При сичко туй Богъ не
е сътворилъ инстинкта, безъ да му позволи да нѣма
участъ отъ общия законъ на напрѣдка.—Отъ това,
що ти казахъ, се слѣдва, че, както за духа извън-
редното положение въ плѣщението, тъй за инстинкта
напротивъ извънредното положение е кратковрѣмен-
ното положение безъ плѣтъ“.

Интересенъ случай отъ задгробна телепатиа.

(Изъ „Revue Spirite“).

Г. Аксаковъ разказва въ в. „Ребусъ“ единъ слу-
чай отъ задгробна телепатиа, наблюдавана отъ него
въ Готенбургъ, Швеция, при слѣдующитѣ обстоя-
тельства: Госпожа Е. чиновницѣта въ канцелариата за
свѣтитѣ писания на Г. Фидлеръ, се готвѣше да от-
говаря на едно служебно писмо, когато нейната
рѣка писа машинално името *Свенг Штримбергъ*, което

и бѣше съвсѣмъ непознато, както и на всички около ни които тя распита.

Въ къщата на Г-нъ Фидлера бѣхж образували спиритически сеанси и транцендентална фотография, въ които участвувахе и Г-нъ Аксаковъ. Въ идущата сеанса, попитахж медиума посредствомъ автоматическото писание, какво значи името *Свенг Штрембергъ*. Ржката на медиума писа на Английски: „Штрембергъ желае да кажете на ближнитѣ му, че е умрѣлъ на 13 Мартъ въ Висконсенъ. Струва ми се, че това искаше той да каже. Той не може самъ да се съобщи и когато се помъчи да направи туй, ето вече мѣсець, струва ми се, че казалъ, какво живѣе ужъ въ Емландъ. Сжществували подобно мѣсто? Въ всеки случай той е умрѣлъ и жена му съ дѣцата му живѣйтъ въ Америка“.

Г. Фидлеръ забѣлѣжи: „ако е умрѣлъ въ Емландъ (провинция въ Швеция) трѣбва да си издѣйствиуваме адреса на жена му“.

Отговорътъ на медиума: „не, той е умрѣлъ въ Америка, но приателитѣ му живѣйтъ тука. Не знаех адреситѣ имъ, но ще се помъча да ги узнаех. До сега никакъ не съмъ помислилъ за него“.

Пристѣпихж къмъ фотографическитѣ опити по слѣдующий начинъ: кабинета на медиума се състоише отъ единъ параванъ^{*)} съ четири дъски, отъ които двѣтѣ служихж за дъно и двѣтѣ други за стѣни; цѣлото прѣдставлява единъ долапъ, за врата на когото служеше една спусната завѣса. Г. Аксаковъ не взе за транцендентална фотография полученитѣ резултати въ това обстоятелство, понеже въ минутата кога да отворѣхъ завѣсата, на свѣтлината на магнетизма, забѣлѣжихж надъ главата на медиума нѣщо бѣло и една човѣшка глава. Апарата и плакитѣ бѣхж доставени отъ Г. Аксакова и приателитѣ му въ опититѣ.

^{*)} Нѣщо като тарба за пазение отъ вѣтъра.

Ето при това отговора на писателя—медиумъ, Госпожа Е.: „тоя портретъ е на Штромбергъ, за когото приказвахме; той е умрѣлъ не въ Висконсенъ, а въ Ню-Стокхолмъ, 3, а не 13 Мартъ; сжщо, не въ Емландъ, а въ Емтландъ, въ Штроеъ-Штокингъ, е живѣлъ, отъ дѣто тръгналъ за Америка въ 1886 г. Той билъ жененъ, баща на 3 дѣца и е умрѣлъ, оплаканъ и уваженъ отъ всички. Това ще е всичко! ахъ! ето още: той иска, както се вижда, да не се занимаватъ повече съ него“.

Новъ въпросъ отъ Г. Фидлеръ: „кому да испратимъ портрета му? На жена му ли?“

Отговоръ на медиума: „Бога ми, ухото ви съкашъ е отъ желѣзо да не чува; казахъ ви, че приятелитѣ му тука незнайтѣ, но, че жена му, до колкото ми се струва, знае за неговата смъртъ. Ако пратите фотографията му въ Штроеъ-Штокингъ или Строеъ-Стоккингъ (не знамъ вече какъ), тогазъ може да научите нѣщо. Вий можете сжщо да пишете и на жена му, ако намирате за добръ. Той казва, че, понеже всички го познавали, ще го познае нѣкой. Странно е, но ако би, че го оплакватъ още, то доста хора ще имъ е драго да получатъ новини отъ него“.

Хумористическия тонъ на тѣзи отговори не ни показвахъ нищо сериозно, при всичко това Г. Фидлеръ събра свѣдения въ Швеция и Америка и ето какъвъ резултатъ се доби:

Священникътъ на градътъ Штроеъ, въ северна Швеция, му отговори, че не можилъ да намѣри името Штромбергъ въ церковнитѣ книжа. Комитета на емигрантитѣ въ Готембургъ му отговори, че не съществувало въ Америка мѣсто съ название Ню-Стокхолмъ, нито има отбѣлѣжено подобна мѣстность въ нѣкоя географическа карта.

Шестъ недѣли подиръ туй, Г. Фидлеръ получи едно писмо отъ приятеля си Г. Олеа, Шведски консулъ въ Винипегъ, комуто се бѣше отпратилъ за свѣдения; той му пишеше, че всичко що съдържало

писмото на Г. Фидлера, било самата истина: чифтата Свенъ Штромбергъ, който оставилъ отечеството си (Штромъ-Сокенъ, въ Емтландъ, Швеция, въ 1887) умрѣлъ послѣдната пролѣтъ въ колониата на Ню-Стокхолмъ, до Асинибоа, като оставилъ жена съ 3 дѣца.

Горѣказаната колония била основана въ 1886 г.

Фактътъ бѣше публикуванъ въ вѣстникъ „Manitoba Free Press“ въ броя му отъ 9 Юлий 1890 г. и на 8 Августъ, Г. Фидлеръ получи едно писмо отъ единъ отъ жителитѣ на Ню-Стокхолмъ, личенъ приятелъ на Г. Штромбергъ; тоя Господинъ Акзелъ Штенбергъ, удостовѣряваше, че Свенъ Штромбергъ умрѣлъ на 31 Мартъ.

На 8 Септемврий, едно ново писмо отъ священника въ Штромъ, ни съобщаваше, че сполучилъ да освѣтли работата. Именувания Штромбергъ билъ Свенъ Ерсонъ, който въ Америка взелъ името Штромбергъ.

Важното е да се забѣлѣжи, че всичкитѣ съобщения отъ медиума работи се потвърдихъ. Разликата въ датата за смъртта на Штромберга: 31 вмѣсто 3 или 13 е отъ голѣма важностъ; името на покойния е отбѣлажано отъ медиума 3 дни подиръ смъртта (3 Априлий) и невъзможно е въ толкова врѣме да получи известия отъ Ню-Стокхолмъ, страна далечна и дива, безъ никакво редовно пощенско съобщение.

Прѣстѣжление открито чрѣзъ единъ сънь.

(Изъ „Revue Spirite“).

Любезный Господине,

Макаръ безусловното вѣрвание въ сѣнищата да е осѣдено отъ разумнитѣ хора, обаче, срѣщатъ се въ тѣхъ толкозъ нообикновенно—вѣроятни открития,

че човекът не може да не ги забѣлѣжи, макаръ и като рѣдкостъ. Въ броя отъ 20-ий Февруарий на в. „Courrier de Varsovie“ чета слѣдующитѣ интересни подробности:

«Откритието на едно прѣстѣпление чрезъ единъ сънъ.»

— М. Г. землевладѣлецъ въ окръжieto на Фарновъ въ Галиция, изгубилъ миналата година 600 флорини, въ банкноти, по 50 фл. всѣка една; като са отби въ хана си даденъ на евреина Купштайнеръ, той му расказа случившето му се. Единъ другъ евреинъ на име Коцмингеръ, що сѣдеше въ сѣщата стая, бѣденъ продавачъ на кожи и сиромашки облеченъ, се приближи до М. Г. и го попита, какви бѣхъ изгубенитѣ пари? Попитания неблагоизволи даже да отговори на тоя мръсенъ и опърпанъ човекъ, когато той, Коцмингеръ, издърпа изъ джеба си изгубенитѣ пари и ги даде на притежателя имъ. Трогнатъ отъ честността на тоя тъй бѣденъ човекъ, М. Г. му даде половината отъ намѣрената сума. Ханджията Купштайнеръ присѣтствуваше на тая сѣсна. Двѣ недѣли подиръ туй, М. Г. се събужда отъ единъ сънъ, въ когото видѣлъ Коцмингеръ, облеченъ въ своитѣ дрехи, мърмрящъ го за дѣто, благодарение на неговитѣ 300 флорина, го заклали. М. Г. билъ уплашенъ първомъ отъ тоя сънъ, но скоро го забравилъ, тъй като си ималъ много частни работи. Слѣдъ нѣколко дни сънувалъ сѣщия сънъ. М. Г. повикалъ ханджия си да го распита за тоя евреинъ, комуто бѣ далъ 300 флорина, но не получи освѣнъ неопрѣдѣлени отговори; ханджията казалъ, че не го познава и, че той, Коцмингеръ, билъ единъ пѣтникъ, който знае отъ гдѣ догдѣлъ. Два дни подиръ туй, М. Г. вижда на сънъ пакъ Коцмингеръ, който този пѣтъ му казалъ, че неговия убиецъ е самия Купштайнеръ ханджията. М. Г. далъ своитѣ показания на мѣстната власть и чрезъ единъ обискъ намѣрихъ се въ ханджията 300 флорини; при изслѣдванieto, Купштайнеръ си призна прѣстѣплението. Тѣзи дни (казва вѣстника), Фарновъ

ский Сждъ осжди едногласно виновника на обѣвание, което и се изпълни въ околността на града Фарновъ.“

Интересното въ тоя сънъ е постоянството, съ което се е явявалъ духътъ, за да принуди своя благодѣтель да дѣйствува, и да му покаже, че явяването му на сънъ е една дѣйствителностъ, която не трѣбва да се прѣнебрѣгне и чезачете.

Любезний Господицъ Леймари, въсползувайте се отъ тѣзъ история, както намѣрите за по-добръ.

Приемете братский ми поздравъ и пр.

Контъ Хенри Штекки.

Явяванието на единъ баща на своя синъ.

(Изъ „Revue Spirite“).

Отъ врѣме на врѣме, по-малко, азъ чета прѣ-красната книга „Чудесеата и Модерния Спиритизмъ“, гдѣто слѣдующето би заемло добро мѣсто:

Въ 1874, на брѣгътъ на Саона, азъ говорѣхъ на единъ офицеринъ за спиритизма. Въ продължение на разговора, що го интересуваще много, азъ казахъ, че въ нѣкои рѣдки случаи, духътъ на нѣкой въплътенъ чловѣкъ, може да се вѣсти, да даде съвѣти и даже да се яви далечъ отъ своята тѣлесна обвивка.

„Най-послѣ, каза моя ученикъ, мога вече да си обясня, туй което отъ 1857 година насамъ бѣше голѣма тайна за мене. Бѣхъ въ Кримъ, лейтенанъ на стрѣлцитѣ*) и патоваренъ него день съ една опасна стрѣлкова служба, която трѣбваше да се продължава 48 часа. Току що прѣстигналъ на мѣстото, азъ видѣхъ баща си, който ме помоли да слѣдвамъ съвѣтитѣ му за нарѣжданието на хората си, тѣй щото никой отъ тѣхъ да не бѣде раненъ. Той прѣкара

*) Избрана команда отъ кѣси хора назначени съ стрѣлната си да ардизвикватъ неприятеля (voltigeurs – tirailleurs).

заедно съ мене времето на тая служба, изчезна въ момента когато ме дигнахъ и никой отъ моитѣ хора не бѣ раненъ.

„Твърдѣ е възможно баща ми да не е билъ видимъ освѣнъ за мене.

„Но какъ дойде и какъ изчезна?

„Тогава той живѣше въ „Дофине“, гдѣто, въ време отсъствие на своя синъ, е билъ далгънъ, умисленъ, но никакъ не болѣнъ, което научихъ, като се възвърнахъ въ Франция.

„Въ много писма азъ изказвахъ очудванието си на жена си безъ да могъ разбира се да обясня това явление, на което едвамъ днесъ подиръ 21 година, Вий ми давате да разбера възможността“.

На другия день се видѣхъ съ жена му, която ми потвърди дума по дума туй, що ми каза мъжъ ѝ, тъй като въпроснитѣ писма още стояхъ.

Ще се съгласимъ, че тука има отъ какво да се семае, който и да билъ човекъ.

Командантъ Депримо.

(Ребусъ).

В. „Новое время“ въ броя си отъ 15 Януарий т. г. възпроизвежда слѣдующия интересенъ случай:

„Въ къщата на младия профессоръ Л. при надвечерието на новата година се е случило едно твърдѣ лошо произшествие. Профессорътъ заедно съ жена си отишълъ да посрѣщне новата година при еродниците си; въ къщата имъ наблизо до Таврическия садъ останѣла кърмачката съ малко на гърди дѣте, слугинята съ едно деветгодишно момиче и готвачката.

Кърмачката съ дѣтето била въ дѣтинската етая, слугинята съ момиченцето въ стаята за ѣденіе, дѣто това послѣднѣто пиело чай. Било деветъ часа вечерята. Изведнѣжъ кърмачката чува страшенъ шумъ и трѣсъкъ откъмъ трапезариата и вижда слугинята да

тича въ страха си и да вика: „на помощъ, на помощъ, нещастие!“ Кърмачката, готвачката и слугинята тичатъ направо въ трапезариата и виждатъ слѣдущата картина: окачената лампа въ трапезариата ступена като че лиoglobusътъ ѝ съ ножъ разрѣзанъ, всичкитѣ мебели ступени и прѣобърнати наопаки, а момичето което пиеше чай, водзето заедно съ стола въ въздуха. Това се продължаваше за едно мигновение, и столътъ съ момичето пакъ слѣзе. Испратили, разбира се, за профессора, но какво се е случило? Слугинята и дѣтето, които били въ стаята, нищо неможели да обяснятъ. Чуло се шумъ лампата се ступила, дѣтето се отнесло съ стола на въздуха, но защо се е всичко случило, така си е останало необяснимо. Помислили, че желѣзото, което е служило за експцияване, да се е отмѣстило: но отъ изслѣдванията станжло явно, че желѣзото не се е никакъ отмѣстило, сжщо неразмѣстени сж намѣрили и всичкитѣ вѣщи въ стаята. Профессоръ Л. повикалъ колнега си профессоръ по физиката Х-она да се съвѣтва съ него, но и г-нъ Х-она нищо не можалъ да обясни.

Като съобщаваме буквалния текстъ на „Новое врѣмя“, надѣваме се да узнаемъ подробноститѣ лично отъ профессоръ Л.

Слѣдущцето ваемаме отъ „Revue des Sciences Psychologiques“. Отъ многото разговоръ съ духа, който сеансътъ е възпроизвелъ, най-интересенъ ни се вижда разговорътъ, воденъ съ Наполеона IV.

„Въ втория сеансъ се вѣсти Наполеонъ IV. Слѣдъ като му зададохъ въпроса: какви растения растѣхъ на мѣстото, гдѣто бѣше убитъ и съ какво оръжие бѣше ударенъ, отговори ми се: „**Майсъ и Загайе.**“

— Не ви ли станж мжчно за приключениата прѣзъ 1870 година?

— Да; ако азъ знаехъ, че щѣхъ да повърнж славата на французския народъ, азъ щѣхъ да се опитамъ да измиж това пятно, пятно тѣй тежко, щото моитѣ усилия

не бихъ го прѣмахнали, и което би ми скратило животътъ отъ горчивина.

— Вѣрвахте ли, че сте въплътени?

— Да, азъ вѣрвамъ повече сега, отколкото отпреди двадесетъ години, по аналогия на моятъ флуиди съ тѣзи на чловѣцитѣ и възрастта, въ която умрѣхъ.

— Духоветѣ ни казватъ, че войната е вѣроятна. Ти какво мислишъ?

— Тя не ще бѣде тѣй, както вий вѣрвате. Тя нѣма да се почне съ васъ.

— Ами съ кого?—съ Русна ли?

— Ахъ, това скоро ли ще стане?

— То зависи отъ това, което вий очаквате наскоро.

— Прѣзъ кой мѣсець, една година, двѣ години?

— Смъртнитѣ бѣрже изчезватъ, прѣпомнѣте си това !

— Разяснѣте се!

— Скорошната смъртъ на Вилхелма и на сина му.

— Бахъ!

— Ще има ли много жъртви прѣзъ тази война?

— Това, което азъ виждамъ е ужасно, за менъ който съмъ виждалъ толкова много пролѣта кръвъ, виждамъ пороя който се доближава до мене.

Фотографиране на мислитѣ

(„Ребусъ“, брой 2).

Слѣдующия фактъ изъ областта на психизма е забѣлѣжителенъ не само за това, че е новъ, но защото се е наблюдавалъ у единъ отъ най-стереотипнитѣ въ свѣта народи, именно у Китайцитѣ. Мѣстото му е да забѣлѣжимъ, че въ тѣхнитѣ храмове отдавна се практикува нѣщо подобно на общензвѣстното писмо съ помощта на малка дъска, но съ тази само разлика, че моливътъ е замѣненъ съ металическа прѣчица, която виси на една връвъъ; тѣзи прѣчка пише по равна повърхность, посипана съ пѣськъ. Подобни явле-

ища посрѣдъ единъ народъ, който нѣма понятие за еспиритизма, психизма и пр., сж до толкова интересни, щото би трѣбовало старателно да се събиратъ. Ето що съобщава кореспондента на Новозеландската газета „More Sight“.

„Като посѣтихъ прѣзъ лѣтото, 1888 год., Санъ-Франциско, азъ се запознахъ тамъ съ единъ Китаецъ, името на когото бѣще Сингъ-Фо; той имаше два занаята: бѣше свещеникъ и въ сжшото врѣме се занимаваше съ търговия. Азъ го намѣрихъ за интересенъ събесѣдникъ и, като се запознахъ по-близо, узнахъ много любопитни подробности за китайския животъ. Но най-чудно ми се видѣ онита за прѣдаването на мислитѣ, на който (онитъ) азъ самъ бѣхъ свидетѣль.

Той се приготвя за този опитъ десетъ деня; слѣдъ изминаването на срока азъ отидохъ при него въ магазина му, и ний двама се опѣтихме въ Китайския молебень домъ (Joss Hosse). Тамъ ний си изухме общата, като ги замѣнихме съ бѣли атлазени чехли, а мойтъ съпътникъ, освѣтъ това, се облѣче въ бѣла атлазена дрѣха, която достигаше почти до земята. Слѣдъ като минѣхме платформата съ статуйтъ на тритѣ главни Китайски божества, ний влѣзохме въ една малка стаичка, въ която съвсѣмъ не проникваше дневната свѣтлина. Тази стаичка се освѣтляваше, отъ тавана отъ стотини огневе; стори ми се, че това бѣше свѣщи, но никакъ се не виждаше, на какво се държахъ. Стѣнитѣ бѣхъ покрити съ копринена, хубаво шита материя, а всичкото дюшеме бѣше изписано съ фантастически рисунки. Никакви други мобили нѣмаше, освѣтъ единъ бамбуковъ столъ; върху него имаше двѣ полски вази и запалена лампа.

Сингъ-Фо ми каза да сѣднѣ около стола на дюшемето по источния обичай, т. е. съ скръстени крака; върза ми очитѣ и поиска, щото никакъ да се не мърдамъ и да не говорѣхъ, до като самъ не ми разрѣши това. Послѣ това той снѣ коричкитѣ отъ двѣтѣ

вази, намокри и изглади космитѣ ми и, пай-подирѣ, покри ги съ нѣкаква си ткань, като се стараеше, щото тканята добрѣ да се залѣпи за черепа. Като натискаше доста силно темето ми съ дланѣта на ржката си, той ми заповѣда да мислѣхъ за нѣкакъвъ видѣниѣ отъ мене храмъ, като си прѣдставямъ неговата вътрѣшность колкото е възможно по ясно. Азъ принесохъ своята мисль на този същия молебень домъ, прѣзъ който прѣди малко прѣминехъме. Двѣ минути въ стаята царуваше пълна тишина. Слѣдъ това Китаецътъ снѣ отъ очитѣ ми връзката и зѣповѣда ми да станъ.

Азъ видѣхъ тогава въ една изъ отворенитѣ вази нѣколко листа отъ твърдѣ тънка бѣла книга, на величина около три квадратни дюйма; единъ отъ тѣзи листове стоеше въ другата ваза, потънхль въ една житкость, която никакъ не се отличавахе отъ водата. Сингъ-Фо извади този листъ, изсуши го върху пламъка на лампата, и тогава азъ видѣхъ изрикуваща на книгата вътрѣшността на същия молебень домъ, за който току-що мислѣхъ; въ неговата тождественность не можеше да има никакво съмнѣние, безъ да се гледа на неясността на контурата. „Вѣроятно, помислихъ си азъ, Китаецътъ като че се усѣти, че ще мислѣхъ за този същия храмъ, който скоро видѣхъ, и отъ рано е приготвилъ своята рисунка“. Когато му исказахъ това, той се усмихна твърдѣ добродушно, извади изъ сандъка една луна и ме помоли цовнимателно да разгледамъ рисунката. Какво бѣ моето удивление, когато се убѣдихъ, че на рисунката бѣхъ въспроизведени само тѣзи подробности, за които азъ мислѣхъ, кога сѣдѣхъ съ завързани очи, и липсвахъ много други, за които си спомнямъ само сега!

Китаецътъ ми прѣдложи да повтори този опитъ, отъ което азъ, разумѣва се, много се зарадвахъ. Този опитъ азъ си припомнихъ такава църква, за която моя вълшебникъ нѣма навѣрно, никакво понятие,

тъй като тя се намѣрваше на разстояние 2000 мили отъ насъ. Нъ щомъ изсъхнахъ листътъ, вътрѣшността на рѣченната църква се изрисува на него съ най-малкитѣ подробности. Сингъ-Фо, твърдѣ доволенъ отъ това, че ме очуди много, прѣдложи ми да сѣдна третия пжтъ и да си прѣдставя каквото и да е женско или дѣтинско лице. Той особено старателно ми приглади космитѣ задъ тила и силно притиснахъ листа на шията ми. Азъ мислѣхъ въ това врѣме за Мери Андерсонъ*), и скоро имахъ удоволствието да видѣхъ на листа прѣкрасния портретъ на нашата велика артистка, която бѣше по това врѣме въ Англия.

Още много пжти ний повторихме този опитъ, като въспроизвеждахме на парченца книга разни лица и мѣста; нъ въ сѣщото врѣме азъ забѣлѣжихъ, че лицата на умрѣлитѣ не се явяватъ на книга. Въ заключение азъ се помѣчихъ да си припомня едни стихове, които бѣха твърдѣ извѣстни въ врѣме на дѣтинството ми; тѣ се почвахъ съ думитѣ: „Oh! were you ne'er a School-boy.“ Тѣзи стихове се въспроизведахъ, а така сѣщо и относящата се къмъ тѣхъ картинка, която много пжти бѣхъ виждалъ въ дѣтинската книга: тя изображаваше марширующа дѣца — солдатчета, а надалечъ се виждаше стадо гжски. Въ стихотворението не достигахъ нѣколко куплета, които бѣхъ забравилъ. Като ги повторихъ мислено, сбъркахъ на едно мѣсто една дума, и тази погрѣшка се отпечати на листа.

Сингъ-Фо се отказа да ми обясни, по какъвъ начинъ се приготвя книгата и какъ именно се проектиратъ на нея изображенията. Споредъ неговитѣ думи, тази тайна е въ рѣцѣтъ на духовенството, което ревниво ѣ пази въ продължение на 3000 години. Азъ разказахъ за този страненъ фактъ на професора Дюрана, и на 23 декемврий 1888 год. той чете за него докладъ въ Бостонъ, въ годишното съ-

*) Извѣстна въ Америка и Англия пѣвица.

бране на тапното психологическо общество. Този докладъ възбуди доста припири. Тѣзи членове, които били склонни къмъ материализмъ, обяснявахъ работата тѣй, че мисълта ми, като особенъ родъ материя, е прониквала прѣзъ черепа навънъ и отразявала се е на приготвената книга; нѣкои пъкъ исказвахъ прѣдположение, че мисълта се движи тѣй, както и свѣтлината и че нейното прѣминаване се фиксира на книгата тѣй, както видимитѣ прѣдмѣти на чувствителна пластинка. Психолозитѣ и спиритуалиститѣ бѣхъ на мнѣние, че моитѣ мисли, прѣди да се отразятъ на книгата, трѣбвало да прѣминатъ прѣзъ мозъка на китаецъ-медиумъ; други пъкъ утверждавахъ, че китаецътъ тукъ нищо не е направилъ и че успѣхътъ е зависѣлъ напълно отъ душевното и тѣлесно състояние на субекта, т. е. на мене.

Всичкитѣ изображения, които азъ видѣхъ, приличахъ като да сѣ отпечатани на маслена книга; тѣ бѣхъ покрити съ тѣснички ивички, които отчасти, разваляхъ цѣлата рисунка. Моятъ китаецъ ми обясни, че тѣзи ивици произхождатъ отъ тъмнитѣ косми на главата ми. Кога се подвърля на опитъ нѣкой китаецъ, ивички на книгата не се съглеждатъ, тѣй като у китайцитѣ нѣма косми на тѣзи части на черепа, на които се туря листа. Съ това обстоятелство като че се обяснява материалистическото обяснение на това чудно явление. Твърдѣ е вѣроятно, щото тъмнитѣ коси да бѣдѣтъ лоши проводници на „мислитѣ“ лъчи: ако тѣ съвсѣмъ покриватъ черепа, то, споредъ думитѣ на свѣщенника, неможе да се получи никакво изображение по описания способъ.

Това чудно искусство се употрѣбѣва въ много случаи отъ китайското правителство. Отъ него се ползватъ, напимѣръ, за откриване на прѣстѣпления, като принуждаватъ обвиняемия да мисли за мѣстото на прѣстѣплението и като получаватъ противъ него нѣми, но вѣрни улики; военнитѣ каратъ да мислятъ за наскоро оставенитѣ отъ тѣхъ крѣ-

пости, лагери и войски, и послѣ получаватъ съвсѣмъ точни планове на различнитѣ мѣстности и расположение на неприятелскитѣ войски. Ако плѣнникътъ има коси, тѣхъ ги старателно обръсватъ, прѣди да прѣстъпнѣтъ къмъ описаната процедура. На тази последната може да бѣде подхвърленъ всѣкога и всѣкий отъ китайскитѣ подданици; въ този случай работата върви по-бързо, тъй като китайцитѣ носѣтъ само единъ малъкъ перчанъ, който прѣдава на тѣхнитѣ бръснати глави до нѣкъдѣ повече благообразенъ видъ.

За съжаление, китайцитѣ не умѣятъ да запазятъ тѣзи чудесни снимки, за които сега говорихъ; тѣ скоро слѣдъ появяването си почватъ да блѣднѣятъ и слѣдъ половинъ часъ съвършено се изгубватъ. Никакво освѣщение, освѣтъ описаното отъ мене, тѣ не могатъ да търпѣтъ.

Монголската раса, както е извѣстно, не е твърдѣ изъ прогресивнитѣ, и заради това прѣдставителитѣ на Кавказската раса сѣ длъжни сами да открихѣтъ или да испитатъ отъ китайцитѣ тайната на това полезно и прѣкрасно искуство, а послѣ да изнамѣрихѣтъ способъ да запазватъ тѣзи „фотографирания на мислитѣ.“

Бургазъ, Май, 1892 г.

Д-въ.

Кратки бѣлѣжки.

(Ребусъ).

Докторъ Люисъ специалистъ по нервнитѣ болѣсти, при парижската болница „Charité“, цѣрѣлъ тежкитѣ нервни страдания съ помощта на магнетическото прѣдаване на друго тѣло. Този опитъ билъ произведенъ върху 16-десетата дѣвица, Мария, която

четирнадесетъ мѣсеца неприменно еи е цѣрила дѣсната рѣка и лѣвѣа кракъ отъ параличъ. Нервното страдание било произведено отъ Д-ръ Люисъ върху младата сѣщо истерична жена, Леонтина, която охотно се оставила на расположението на подобни опити, защото тѣ дѣйствували на неж твърдѣ благоприятно, като умалявали числото и силата на припадѣцитѣ. Марѣа и Леонтина сѣ били редомъ излагани на опита. Дѣсната рѣка на послѣдната (Леонтина) била турната върху дѣсната рѣка на първата (Марѣа) Леонтина паднала въ лѣтарѣа. Слѣдъ това, дигатъ единъ голѣмъ магнитъ, въ разстояние на двѣ минути, върху двѣтѣ рѣцѣ и болното рамо. Това е било достатѣчно, за да се произведе движение въ тканитѣ на прѣститѣ и дѣйствие въ лѣвѣа кракъ, макаръ и да се е намиралъ вѣнъ отъ вѣианието на магнита. Слѣдъ това Марѣа се отдалѣчила, а Леонтина отъ лѣтарѣа паднала въ каталепсѣа и послѣ въ състояние на спание. Прѣзъ спанието си тя се оплаквала отъ парализаѣа въ дѣсната рѣка и лѣвѣа кракъ. Докторъ Люисъ ѣ заповѣдалъ да се разбуди и Леонтина се покорила, не чувствувала никакво поврѣждение нѣто въ рѣката си, нѣто въ крака. На другѣа денъ билъ повторенъ сѣщѣа опитъ. Подобрѣванието въ рѣката и крака на Марѣа станало още по-забѣлѣжително. Слѣдъ третѣа опитъ тя била съвършено здрава.

Прѣди нѣколко години младата мома, А. Н. Ава, отишла въ Киевъ да слуша лекѣии въ висѣиѣа женски курсъ. Въ Киевъ тя нѣмала ни роднини, ни познати, и момата е била принудена да еи наеме кѣща въ едни съвсѣмъ непознати за неж госпожи. На първата вечеръ, когато тя, уморена, сѣдѣла на стола и си кроѣла това, което щѣло да върши на другѣа денъ, почувствувала единъ неестественъ хладъ и трѣпки по тѣлото. Тя въ вѣлнуванието се обърнала

назадъ, и погледътъ ѝ неволно се обърналъ нагорѣ. Сторило ѝ се че посрѣдъ стаята, на тавана висѣ чловѣкъ.

Оплашена тя бързо огасила лампата, хвърлила се на постелката, завила се безъ да се съблича, и като продължавала да трепери, и се страхува да се помръдне, тя съ мъжа заспала. На другата сутрина тя станъла бодро и усмихнъла се при припомнението на вчерашното. „Боже мой“, си помислила тя: „каква глупостъ ми се прѣдстави вчера!— На вѣрно нервитѣ ми сж били твърдѣ много растроени“. Прѣзъ деня тя слушаше лекциитѣ, връщаше се въ къщи, набързо похлопваше и отиваше да се расхожда. Въ време на обѣда тя погледнъла на мѣстото, което ѝ е плашило нежъ вечеръ и видѣла на тавана една доста голѣма кука, която се употребява за закачане на дѣтска люлка, кандила и т. н. Но скоро тя ѝ забрави и, като се върнъ отъ расходка, отново почна да се занимава. Като прѣсѣдѣ нѣколко време, тя изведнѣжъ, както и вчера, почувствува, че сърдцето ѝ се свива, че тръпки ѝ побиватъ и става ѝ студено. Тя разгледа неволно наоколо.

На туй сжщото мѣсто, на куката, висѣлъ чловѣкъ по-ясно отъ този, който вчера ѝ се показалъ. Момата извикала и, като луда избѣгала изъ стаята. Тя прѣкарала нощта въ стаята на хазайкитѣ си. На другия день тя се обърнъла къмъ послѣдната съ извинение че повече неможала да живѣе при нежъ. Заплатениитѣ напредъ пари тя не поискала отъ хазайката си, защото сдобрѣната хазайка по обяснението на А-ва, защо тя неможе повече да квартирува въ къщата ѝ, признала, че прѣди нѣколко мѣсеца въ тази сжща стая, на сжщата кука се обѣсилъ единъ отъ нейнитѣ квартиранти.

Повтарямъ, че за достовѣрността на този фактъ залагамъ се цѣлъ.

(Под.) К. Каралевичъ.